Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

ROMÂNIA CONDUSĂ DE MINORITATEA MAGHIARĂ ŞI GERMANĂ 7 pag

ZIAR ANTI-SISTEM

UE AM VRUT... SĂRĂCIE AM PRIMIT 15 pag

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOŢILĂ** ● Anul XII - **Nr. 320** - 24 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **29 martie - 18 aprilie 2016** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“

„PLIMBĂREŢUL DON PREŞEDINTE IOHANNIS“, CU PRIMA DOAMNĂ DE SIBIU, ÎN VIZITĂ „PUŢIN ÎN TURCIA“ 5 pag

MIOVENI... ORAŞ FRUMOS... „ŞI CĂLARE... ŞI PE JOS“... 3 pag

EDITORIAL

SERIAL

Art.142 „Curtea Constituţională este garantul supremaţiei Constituţiei“

DE CE CURTEA CONSTITUŢIONALĂ ESTE „DUMNEZEUL NAŢIUNII ROMÂNE“?

Inspiraţia “realizatorului primei Constituţii” de după anul 1989

Nu ştim dacă în timpul sistemului comunist în România, a existat „Curtea Constituţională”, dar suntem siguri de importanţa capitală a existenţei acestei instituţii fundamentale care, după cum veţi vedea, a contribuit, contribuie şi va contribui la existenţa statului actual român şi apărarea art.1 cu cele 5 paragrafe ale sale, iar art.152 din Lgea fundamentală privind „revizuirea Constituţiei”, pune capăt oricăror contradicţii cu privire la existenţa naţiunii române. Deşi de la adoptarea Legii fundamentale în anul 1991, au existat numeroase încercări cu precădere externe, şi chiar din partea unor politicieni „trădători de ţară”, pentru a diminua efectele paragrafului 1 din art.1 care se referă „România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil”, imediat după 1990 unii cetăţeni care s-au născut în România şi care şi-au trădat ţara punându-se în serviciul politic al marilor puteri Europene, ca urmare a împărţirii sferelor de influenţă între fostul URSS şi lumea occidentală. Fără nicio discuţie, că în România, ca de altfel în întreaga lume, nu a existat „comunism”. Probabil acesta va exista în următorii 100 ani, când lumea, aşa cum spun filozofii, va căpăta o altă înfăţişare din punct de vedere al culturii şi înţelegerii umane. Până atunci, aşa cum spunea filozoful Andrei Marlot, lumea va fi distrusă datorită religiilor care niciodată probabil nu se vor înţelege între ele. Daptul că nu s-a înţeles după 2000 de ani de la apariţia lui Christos, se pare că nu se vor înţelege nici în următorii 2000 de ani. În această „disperare statală”, putem spune din nou, fără să greşim, că România va avea nevoie de o Curte Constituţională din rândul căreia să fie aleşi sau numiţi cei mai eminenţi români pe care a putut să-i dea acest popor. Sigur că împărţirea pe criterii politice a celor 9 judecători, s-a dorit ca reprezentarea partidelor în această Curte să reprezinte votul majorităţii cetăţenilor care sprijină art.1 şi celelalte din titlul I „Statul Român”. Da. Statul român este reprezentat la cel mai înalt nivel, nu de cele trei puteri „executivă, legislativă şi judecătorească”, ci fără nicio tăgadă, este reprezentat doar de Curtea Constituţională, datorită faptului că este singura care garantează supremaţia Cosntituţiei deasupra tuturor instituţiilor statului. De acest lucru trebuie să ţină cont întreaga clasă politică. În aceste condiţii, „murmurul” unor reprezentanţi ai instituţiilor care fac parte din unele puteri ale statului, trebuie să li se dea răspunsul ferm. Indiferent că este vorba de ambasadorul George Maior, fost şef al SRI-ului, sau că este vorba de doamna procuror şef Kovesi, sau chiar de unii reprezentanţi ai justiţiei, toţi aceştia trebuie să înţeleagă că ei trebuie să se supună în primul rând Legii fundamentale a statului român. În acest context, credem că în prezent şi în viitor, toţi cetăţenii României trebuie să se „încline” în faţa hotărârilor CCR, prin faptul că aceasta reprezină deasupra tuturor pe Dumnezeu tuturor românilor de pretutindeni. Iar pe Dumnezeu nu ai voie să îl critici. Pe Dumnezeu trebuie doar să-l respecţi pentru hotărârile luate, chiar dacă noiuă pământenilor, uneori ne trebuie foarte mult timp să le înţelegem.

(continuare în numerele viitoare)

DUMITRU CĂRCENI

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 23 15 37 40 12 9

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

TRATATUL DE LA LISABONA - O MARE GREŞEALĂ POLITICĂ A EUROPEI

Fără nicio discuţie, America a fost marele câştigător al celui de-al doilea Război Mondial, cel puţin în partea a II-a în momentul când s-a realizat dărâmarea Zidului Berlinului. Fiind la depărtare de mii de km de Europa, americanii s-au folosit de celelalte mari puteri Europene, înfrânte la 9 mai 1945. Am spus acest lucru, prin faptul că ruşii au dus greul războiului până la Berlin, americanii s-au remarcat doar prin debarcarea din Europa „pândind" rezultatul confruntării între germanii lui Hitler şi partizanii lui Stalin. Dacă ruşii au trebuit să parcurgă peste 2000 km, pentru a ajunge în inima Germaniei, americanilor le-au trebuit doar câteva sute de km, pierderile lor în oameni fiind neesenţiale. De aceea, când Hitler s-a otrăvit şi şi-a dat foc, americanilor nu le-a trebuit mult timp să pună mâna pe importantele laboratoare în care se fabricau rachetele V1-V2, precursoare a bombei atomice. Demn de remarcat este faptul că lui Hitler şi Germaniei le mai trebuiau doar 7-8 luni pentru ca ei să devină prin bomba atomică, stăpânii lumii. La acest dezastru al nemţilor, fără îndoială, au contribuit esenţial românii, prin întoarcerea armelor. Tot aşa de sigur este faptul că Regele Mihai şi apropiaţii săi, din rândul cărora serviciile de informaţii secrete au avut un rol important, au jucat rolul decisiv. De aceea, credem că prin moartea Regelui Mihai se pot şterge ultimile urme prin care americanii au reuşit prin serviciile secrete americano-engleze, „să joace soarta războiului" şi implicit a omenirii.

Tratatul de la Lisabona – o minciună gogonată

Aşa cum este prezentat cap. I din acest tratat care a intrat în vigoare la 1 decembrie 2009, UE a obţinut în ultimii 20 de ani, după dărâmarea Zidului Berlinului, o expansiune fără precedent, în vederea cuceririi de noi teritorii. Această cucerire s-a făcut paşnic, prin propagandă politică, prin deschiderea graniţelor în care popoarele flămânde au crezut în bunăstarea occidentului. Dar occidentul ce le-a dat? Răspunsul este nimic. Asistăm după 20 de ani la distrugerea României, ca de altfel şi a altor ţări din estul Europei, precum Republica Iugoslavia, împărţită pe criterii etnice, Bulgaria şi cea mai mare distrugere au suportat-o cetăţenii României cărora conducerea UE le-a hărăzit „dreptul de a fi servitori umili ai celor 15 state conducătoare în Europa". României i s-a hărăuit dreptul de a i se impune conducerea de la Bruxelles prin „Directivele Europene", asemănătoare cu fostele directive ale KGB-ului sovietic. Pentru a face o dizertaţie cu privire la poziţia geografică a României, Serbiei şi Bulgariei, singurele state care au altă religie decât Franţa, Germania, Anglia, etc, ne-ar trebui foarte mult timp. Chiar unele state, precum Franţa, Olanda, Italia, au fost păcălite de politica americană impusă Europei, în condiţiile în care după înţelegerea între Bush şi Gorbaciov, se hotărâse desfiinţarea celor două blocuri militare. Sigur că majoritatea populaţiei din aceste ţări Europene, au simţit „modul democratic" de conducere de la Washington, iar în prima parte s-au opus prin NU la vot. Numai că presiunile americane au fost aşa de importante, încât la 13 dec. 2007, americanii au avut ceea ce au dorit. Singura chestiune care nu au obţinut-o a fost aceea că nu s-a obţinut ca Europa să aibă „o Constituţie legală". A urmat o perioadă de presiuni de aproape doi ani, când abea la 1 ianuarie 2009 Tratatul de reformă de la Lisabona a intrat în vigoare. Deşi în obiectivele Tratatului de la Lisabona se preciza „formarea unei uniuni mai democratice şi mai transparente", în schimb realitatea a demonstrat pentru România că a devenit o colonie a unor ţări UE. Prin ce s-a materializat acest lucru? Prin faptul că directivele UE ne-au dezavantajat, iar acest dezavantaj s-a datorat lipsei de respect a marilor puteri faţă de Legea fundamentală a României, Constituţia. În condiţiile în care României i s-a impus prin FMI, Banca Mondială, conduse direct de la Washington, măsuri de distrugere a obiectivelor economice şi aservirea bogăţiilor naţionale prin trădarea clasei politice către marile companii occidentale. Cei 32 de europarlamentari plătiţi din fabuloasa sumă reprezentând cotizaţia către UE de 1,5 mld. euro anual, nu reprezintă altceva decât o mascare a lipsei de suveranitate a României. Europarlamentarii români la Bruxelles sunt doar nişte „momâi" care se îmbogăţesc şi ei stând doar pe scaun de europarlamentar. Aici la bruxelles, conducătorii politici români şi-au impus nevestele şi rudele apropiate pentru ca acestea să beneficieze de salariul generos lunar de peste 10.000 euro. În numerele viitoare, vom prezenta unele aspecte ale Tratatului de la Lisabona, prin care românii au fost minţiţi ordinar şi care contribuie la dezmembrarea statului şi a naţiunii române.

D. BOŢILĂ

Dezvoltarea turismului... o necesitate urgentă

MIOVENI... ORAŞ FRUMOS... „ŞI CĂLARE... ŞI PE JOS“...

Primarul Ion Georgescu are tot ce îi trebuie. Şi voinţă... şi „puterinţă”

Poate pe mulți îi va surprinde titlul dat. Explicația este simplă, datorită faptului că aici, la Mioveni, se află „Cetatea automobilului românesc”, pe care firma Renault îi duce numele pe culmile cele mai înalte. Noțiunea de „călare” face trimitere la „caii putere” ai automobilelor, iar noțiunea „pe jos” reprezintă o invitație în primul rând pentru conducerea Primăriei, să facă tot ceea ce este posibil pentru ca oraşul Mioveni aşezat pe dealurile frumoase argeşene, să se dezvolte în ritm susținut nu numai industrial, dar şi turistic. Se pune întrebarea dacă este posibil. Răspunsul nostru, al Asociației Profesionale de Turism şi Alimentație Publică Argeş, este DA, iar motivele sunt nenumărate. În Mioveni, în prezent, s-au construit şi funcționează cu succes un număr de 7-8 pensiuni şi hoteluri. Oraşul dispune de o frumoasă catedrală care a făcut faima nu numai a României, ci a întregii Europe. Străzi curate, cu magazine modern aranjate, cu un potențial de marfă aproape ca în multe oraşe dezvoltate în Europa. În centru funcționează cu rezultate notabile, un centru cultural care prezintă activități cultural educative, iar în sala de spectacole mari maiştri ai scenei încântă publicul. Am văzut programul afişat pe trimestrul I al anului 2016 şi am citit nume celebre de actori precum: Maia Morgenstein şi bineânțeles, „cultivatul om de cultură”, Dan Puric. Străzile curate sunt păzite non stop de lucrători ai Poliției Locale, ceea ce dă siguranță celor care doresc chiar şi în trecere să poposească câteva zile la Mioveni, cu treburi sau ca turist. Deşi la intrarea în oraş se află şi temuta puşcărie de la Colibaşi, nu se simte în niciun fel, vreun motiv de îngrijorare cu privire la securitatea individuală. Localnicii se comportă ca într-un oraş patriarhal de provincie, salutându-se între ei, păstrând curățenia, de parcă şi ei ar fi mândri de oraşul lor. Deşi nu mai venisem în Mioveni de câțiva ani, am rămas surprins de modernitatea centrului, precum şi de extraordinara amenajare din fața Casei de Cultură. Ca o recunoaştere a patriotismului, chiar în centru, s-a organizat Monumentul Eroilor neamului din oraşul Mioveni şi localitățile adiacente. Sigur este faptul că despre frumusețea interioară a oraşului se poate vorbi mult. În schimb, nu putem trece cu vederea faptul că, în ultimii doi ani, oraşul Mioveni s-a întins către Centura Feroviară, iar obiectivele aflate în construcție, dovedesc fără tăgadă, preocuparea primarului Ion Georgescu care a ştiut cu succes să folosească atât fondurile Europene, cât şi bugetul local. De remarcat este faptul privind apariția grandioasei construcții a Sălii polivalente, care probabil se va termina până la sfârşitul acestui an. În imediata apropiere se află un „cochet” Centru de Informare Turistică, dotat aproape cu tot ce este necesar din punct de vedere logistic. Mai mult decât atât, acest centru de informare turistică, este funcțional prin programul de funcționare la care îşi aduc contribuția cei patru angajați ai centrului. Am făcut această remarcă pentru Mioveni, pentru faptul că în ultimii doi, trei ani, s-au construit în diverse localități de pe traseele turistice, aceste centre care sunt nefuncționale, primăriile respective negăsind soluția. De aceea, succint, putem să-i transmitem primarului Ion Georgescu şi Consiliului Local, numai felicitări şi urarea românească, „SĂ O ȚINĂ TOT AŞA”!

Necesitatea „scrierii” unui proiect privind transformarea oraşului Mioveni într-un „oraş turistic”

În acest context de dezvoltare laborioasă, conducerea Asociației Profesionale de Turism doreşte să facă câteva propuneri pentru a se atinge țelul propus.

1. Necesitatea construirii unei Gări CFR cochete, care să fie amplasată pe linia ferată care deserveşte uzina. Gara Mioveni, are o importanță deosebită pentru numele oraşului, având în vedere faptul că trebuie să fie legat Mioveni printr-un tren rapid cu Capitala Bucureşti şi, de ce nu, chiar

(continuare în pagina 4)

(urmare din pagina 3)

cu Capitala Paris. Un oraş fără gară, un centru îşi pierde din importanță. Modul de construcție şi de dotare, considerăm că nu va fi o cheltuială prea mare dacă se are în vedere existența acrualei linii care aprovizionează uzina.

2. Este necesar ca la Mioveni să se reactiveze cea mai mare sărbătoare a românilor de dinaintea Crăciunului, sub denumirea „Ignatul la argeşeni”, a cărei activitate a fost întreruptă un an, datorită unor condiții subiective.

3. Este necesar ca semestrial, la Centrul Cultural, sau într-o locație stabilită de primar, să se facă o întâlnire cu societățile comerciale, pensiuni, hoteluri, restaurante şi chiar magazine, în care să se discute calitatea serviciilor, indiferent de obiectul de activitate.

4. Dotarea Centrului de Informare Turistică cu pliante având imagini ale pensiunilor, ale celor mai frumoase obiective şi locuri pe care oraşul îl poate avea.

5. Este necesar ca la Mioveni să se multiplice evenimentele din viața culturală a României, iar şcoala, să se implice mai responsabil asupra prezentării unor noțiuni importante precum: simbolurile naționale, respect pentru părinți şi vârstnici, respect pentru instituțiile fundamentale ale statului, şi un deosebit respect pentru străbunii copiilor care au murit în conflagrațiile în decursul veacurilor, pentru ca România să fie independentă şi suverană.

6. Necesitatea înființării unui muzeu al automobilului Dacia, în care să aibă şi o secție de etnografie şi a portului tradițional românesc.

7. Trimiterea unor emisari de la Centrul Cultural Mioveni la agențiile de turism din toată România şi chiar din unele țări vecine precum: Moldova, Bulgaria, Ungaria, Serbia şi altele, în care să fie duse pliante şi făcute discuții cu şefii agențiilor de turism, pentru ca în sediile lor, oraşul Mioveni să fie promovat pentru ca cetățenii să vină la Mioveni în grupuri sau individual. Cel mai mare aport turistic îl au oraşele Bucureşti, Constanța, Craiova şi Timişoara.

8. Având toate aceste „agregate turistice”, în cursul anului 2018, Mioveni poate fi declarat de Ministerul Turismului „oraş turistic” şi chiar „stațiune climaterică de interes național”.

Sigur că toate acestea, sunt doar idei care pot fi în cea mai mare parte materializate şi doar pentru faptul, aşa cum spuneam la început, că primarul Ion Georgescu, împreună cu Consiliul Local, „are voință şi are... puterință”. Dezvoltarea oraşului Mioveni nu trebuie oprită. În acest context, credem că ar fi necesare mai multe înfrățiri cu alte oraşe din Franța şi din celelalte țări nominalizate. Credem de asemenea, că în promovarea turismului din Mioveni, o provocare importantă o reprezintă potențialul turistic din Basarabia prin agențiile de turism care la sărbătorile tardiționale de Paşti şi Crăciun, în drumul lor către stațiunile româneşti de la munte, să se facă un popas de 2-3 zile şi la Mioveni, în care să fie prezentate obiectivele existente în zonă cu „bătaie lungă” până la Castelul Goleştilor, la Mânăstirea Curtea de Argeş. Aceste considerente, considerăm că nu sunt de nerealizat, doar trebuie să existe voința pe termen lung şi existența unui plan detaliat pentru 3 ani, respectiv 2016, 2017, 2018. Am luat reper anul 2018, când românii de pe Mapamond sărbătoresc cea mai mare zi din viața lor, împlinirea a 100 ani de la 1 decembrie 1918 când Regele Ferdinand şi clasa politică a perioadei de după terminarea războiului, la presiunea românilor de la Nistru şi până la Tisa, au impus marilor puteri, punctul lor de vedere cu privire la Unirea cea Mare. Aşa cum prevăd documentele, la actul Unirii din Transilvania, au participat „voiniceşte” două partide importante: Partidul Național Român şi Partidul Social Român (actualul PSD).

ASOCIAŢIA PROFESIONALĂ DE TURISM ŞI ASOCIAŢIA PRIMARILOR CU VOCAŢIE EUROPEANĂ ARGEŞ

„PLIMBĂREȚUL DON PREŞEDINTE IOHANNIS“, CU PRIMA DOAMNĂ DE SIBIU, ÎN VIZITĂ „PUȚIN ÎN TURCIA“

Oare pe banii cui se plimbă Domnia Sa?

Avem convingerea că domnul preşedinte Klaus Iohannis este unul dintre cei mai „plimbăreți” conducători de stat din lume, în condițiile în care, doar în primele 3 luni din anul 2016, a făcut două concedii pe banii amărâtului de contribuabil român, în Israel, (probabil pentru a i se ierta păcatele la Mormântul Sfânt), şi recent, în Turcia, sfidând toate pericolele posibile şi imposibile. Cu aceste vizite, probabil că prima doamnă îl va iubi deosebit de puternic, pentru vitejia de care a dat dovadă. Se pune problema numai, cât au costat aceste vizite, având în vedere marea armată de agenți care a trebuit să-i asigure securitatea şi implicit,viața. Ca să te întâlneşti cu câțiva români în Turcia, mulți dintre ei întemeindu-şi familii cu cetățeni turci, doar ca să dea bine în fața soției şi a opiniei publice, cât eşti de viteaz, reprezintă o mare eroare. Considerăm în numele cititorilor şi a majorității românilor care se încăpățânează să rămână în teritoriul milenar al României, că ar fi necesar ca Administrația Prezidențială, să facă cumoscut cetățenilor români cu pensie de sub limita existenței, sumele reale cheltuite la aceste două vizite. Că nu ne va spune niciodată „tăcutul preşedinte”, este o altă problemă a caracterului său sfidător față de acest popor care, în decursul istoriei, a „pupat mâna” celui mai tare. Domnul preşedinte Iohannis este foarte tare, având în spatele său marea etnie germană şi filogermană, care de o sută de ani, încearcă să domine Europa. Oare legătura dintre micuța etnie germană din Ținutul Săsesc care acum, împreună cu etnia maghiară de 2 milioane de suflete, încearcă prin diferite mijloace neortodoxe să refacă fostul Imperiu Habsburgic, nu reprezintă o problemă şi pentru simpaticii SRI-şti cu ochi albaştri, care acum primesc ordine de la Bruxelles sau de la Washington? Nu ştim dacă prin modul de comportament sfidător față de acest popor căruia i-a fost furată țara cu toate bogățiile sale, pot să mai aibe față de domnul preşedinte o stimă sau cel puțin atât, aşa cum ar trebui să aibă, având în vedere prevederile legii fundamentale la art. 80. Nu ştim dacă în atribuțiunile constituționale ale domnului preşedinte sunt trecute „Instituția Primei Doamne” care este doar invenția domniei sale. Mai mult decât atât, domnul preşedinte, în art. 80, trebuie să fie „garantul independenței naționale al unității şi integrității teritoriale a țării”. Oare domnia sa respectă acest articol? În aceste condiții, Parlamentul României este îndreptățit, în numele poporului român, să ceară suspendarea sa din funcție şi chiar tragerea la răspundere penală pentru încălcarea legii.

Care sunt infracţiunile pe care domnul preşedinte le săvârşeşte, privind art. 80?

Cu privire la independența națională, trebuie spus fără a greşi, că domnia sa, prin obediența față de conducerea de la Bruxelles, a încălcat grav independența națională şi implicit, este posibil să fie tras la răspundere nu de DNA, ci de un Parchet Național viitor, conform art.297 – Abuz în serviciu. Dacă citim conținutul acestuia, putem preciza că domnul preşedinte, în calitatea sa, este chiar deasupra ca importanță, funcționarului public. Sigur că despre această prevedere a Codului penal, Curtea Constituțională, şi chiar marii jurişti de la Facultatea de Drept şi Institutul de Magistratură, pot face comentarii pertinente. Faptul că domnia sa a acceptat ca teritoriul României să fie „colonizat” şi temporar de aşa zişii refugiați din toate țările afro-asiatice, reprezintă o încălcare gravă a Constituției pe care consilierii prezidențiali şi specialiştii domniei sale, ar trebui să-i atragă atenția politicos.

Că domnia sa a acceptat şi şi-a impus „Guvernul meu” cu personaje foşti angajați ai Consiliului Europei, avându-l în frunte pe „franco-maghiaro-român” Cioloş, reprezintă o altă încălcare gravă a legii. De aceea, credem că Parlamentul României, având în frunte pe Călin Popescu Tăriceanu şi domnul Valeriu Zgonea, trebuie, în ceasul al 12-lea, să nu mai fie obedienți şi să respecte art. 61, iar în consecință, să înțeleagă în ceasul al 13-lea, că „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului şi unica autoritate legiuitoare a țării”. Domnul prim ministru Cioloş nu reprezintă decât „aerul stricat al Europei”, ca să nu spun altfel, atunci când îşi permite să modifice legile emise de Parlament, să nu le respecte.

Poporul român, în istoria sa, îi va sancţiona drastic

Este adevărat că românul „se enervează greu”, iar în ultima sută de ani s-a enervat în 1907 şi în decembrie 1989. Nu se ştie precis când enervarea acestui popor va atinge apogeul, sau când se va găsi un grup de conducători cu dragoste de țară şi nu cu „dragoste de Europa”. România nu reprezintă politica Europeană. România este stat suveran de mii de ani şi nimeni şi nimic nu va reuşi să ne schimbe mentalitatea de stăpân pe aceste meleaguri sfinte. Vor pleca mulți. Unii se vor întoarce spăşiți, iar alții nu se vor mai întoarce niciodată, pentru că mijloacele moderne, vedeți că în fiecare zi fac victime colaterale. Tot mai des, mijloacele media ne prezintă ştiri despre multitudinea accidentelor de auto, tren şi avion. Altele mai grave sunt cauzate de „războiul religios” impus de Islam, pe care Europa nu poate să îl stabilizeze.

Este posibil ca, aşa cum spunea filozoful Andre Marlot, „secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc”, cu alte cuvinte, ne pasc mari catastrofe, atât ecologice, cât şi militare.

(continuare în pagina 10)

Curtea Constituţională „A tulburat apele” în instituţiile de forţă

DECIZIA CCR... O FURTUNĂ ÎNTR-UN PAHAR... DE INCOMPETENŢĂ

De ce DNA şi SRI se consideră nedreptăţite

O isterie vecină cu nebunia a cuprins serviciile secrete, ministerul public, ministerul justiției dar, ceva foarte curios, „o parte” a presei dar şi o parte a societății civile, acestea două din urmă în părțile lor ce au rămas incapabile să se dezbăre de practicile anilor ´50 din secolul trecut. Sursa acestor nelinişti o constitue o decizie anodină a Curții Constituționale, decizie ce, practic, nici nu ar fi trebuit să fie dată întrucât cele spuse în ea nu face altceva decât să aducă tuturor aminte că în România mai există, încă, o Constituție pe care exact cei ce prin atribuții şi funcții sunt chemați (şi plătiți) să vegheze la respectarea prevederilor ei şi la asigurarea punerii ei în operă în întreaga viață socială şi politică, o încalcă. Şi care este supărarea? Păi supărarea este foarte mare pentru că i se atrage atenția oricărui serviciu secret sau de forță să nu mai facă interceptări pentru dosare penale. Cea mai mare parte dintre dumneavoastră, stimați cititori, veți spune că asta nu este o ştire pentru că serviciile secrete nu se ocupă de cauze penale decât numai atunci când în fapt se află siguranța națională sau actele de terorism. De faptele penale se ocupă ministerul public şi întregul sistem judecătoresc. Iar interceptările de orice fel, inclusiv cele telefonice sau ale corespondenței nu fac parte din seria de probe de la dosarul de incriminare penală sau civilă. De la început, tocmai pentru a demantela falsitatea îngrijorării ce a produs furtuna isterică voi cita doar câteva prevederi constituționale în speță. Astfel, la primul paragraf al articolului al şaisprezecelea al Constituției României ediția 2003 se specifică: *„Cetățenii* [României] *sunt egali în fața legii şi a autorităților publice, fără privilegii şi fără discriminări”.* Ține, oare, vreuna din instituțiile de forță româneşti (a cărei densitate pe metru pătrat depăşeşte cu mult hulita securitate a regimului schimbat de evenimentele din decembrie 1989) seamă de această prevedere? Păi, după cât de alarmate s-au demascat a fi căpeteniile actuale ale celor două ministere (al justiției şi cel public) în mod sigur nu. Pentru că în structura acestor instituții se pare că şi-au făcut loc prea mulți cumpărători de diplome de drept (scoase pe tarabă prin instituțiile particulare de învățământ superior apărute ca ciupercile după 1989) despre care planează, prea cu multă justificare, bănuiala că nu ştiu ce conține şi cum se adună probele de acuzare în cadrul unui dosar penal şi/sau civil. De aceea, cea mai mare parte a dosarelor întocmite de prea independenta noastra justiție (şi nu numai, pentru că la fel se procedează la DIICOT, la ANI ş.a.) n-au ce încopcia între paginile dosarelor în afara transcrierilor interceptărilor telefonice directe sau ambientale.

Când ţiganul s-a văzut împărat... întâi pe tas-o l-a spânzurat

S-a intensificat investigarea şi filajul uitându-se de tot flagrantul şi adunarea probelor materiale. Ei bine, dar cum potrivit spune un proverb românesc, „dă-i prostului puterea şi-l va lega în primul rând pe taică-său” (când spun prostul mă refer la acel personaj generic care se miră şi el „cât de mare a ajuns” în incompetența sa, iar când vorbesc de taică-său, l-am luat în calcul pentru că acesta, având încredere în fiul său nu-i va opune rezistență şi-l va lăsa să îşi arate în public puterea). Această idee imi vine în minte oridecâte ori (aproape zilnic în vremea din urmă) ies fel de fel de personaje din dosul uşii DNA-ului cu „brățările” la mâini, sau asist la scabrosul spectacol de clinchet de cătuşe şi defilare mediatică pe la porțile sale cu sau fără temei. Se calcă în picioare o altă prevedere constituțională, neadusă încă în atenție de judecătorii Curții Constituționale (motiv de numeroase reproşuri publice) şi anume, art. 23, § 4: *„Arestarea preventivă se dispune de judecător şi numai în cursul procesului penal”.* Că lipsa de profesionalism a corpului de procurori din justiția română naşte monştri o dovedesc prea desele şi prea multele condamnări pe care România le primeşte de la CEDO (şi pe care le plătim noi toți şi nu se impută neghiobilor care le provoacă) dar o constatăm cu toții şi cu groază şi fără speranțe când după luni de zile de arest dictat pe dosare încă nejudecate, acuzații sunt achitați ca nevinovați sau pe considerent de dosar incomplet sau/şi inconsistent. Am mai scris-o şi iată o mai scriu şi întreb: cine dă înapoi o zi, o noapte de lipsire de libertate când aceasta este aplicată pe nedrept? Dar când este vorba de luni de zile şi de nopți? În nepriceperea lor, ai noştri procurori prea se cred Dumnezei pe pământ cu drept de viață şi de moarte asupra oricărui om! Şi pentru că veni vorba de moarte, revin şi spun, ce mare a fost înțelepciunea acelora care, după uciderea păgână a cuplului Elena şi Nicolae Ceauşescu în acea zi de Crăciun al anului 1989, au suspendat din codul nostru de legi pedeapsa cu moartea. Vă dați seama câte nenorociri s-ar fi produs în mioritica noastră țară în care prea acceptăm să mergem ca blânzii miei la tăiat? Acea percepție că „sabia nu taie capul plecat” se pare că este izvorul toleranței noastre ca popor, dar şi origine a prea uşoarei obediență arătată organelor de stat, uitând că şi acestea sunt compuse din oameni, oameni cu propriile lor tare, oameni ca noi şi plecați dintre noi. Din nefericire, mulți dintre aceştia, oamenii ce populează instituțiile de forță, se dovedesc cu prea mult sadism, de prea multă lipsă de logică şi, din nefericire, având prea multă incompetență. Un om competent, un om care este stăpân pe meseria sa prin cunoaştere şi nu numai prin legitimare formală are o paletă largă de soluții şi poate înțelege că este de o mie de ori mai uman şi mai profesional să-i ierți pe zece vinovați decât să condamni pe un nevinovat. (Proporția este luată în mod special aşa de mare pentru a ilustra cât mai bine ce înseamnă dreptatea). Pentru că justiția este reprezentată ca o femeie (o zeiță) legată la ochi, ea nejudecând oameni ci fapte. Dar cum să credem noi, un mizantrop ca mine, că justiția noastră este legată la ochi când pentru ginerele fostului preşedinte i se stabileşte o cauțiune de zece mii de lei, iar nu ştiu cărui deputat (Voicu, Rizea şi nu mai ştiu cui) i se stabileşte o valoare de o sută de mii de euro drept cauțiune, pentru cauze mai mult decât similare, şi la beneficii dovedite cumplit de disproporționate, în avantajul ginericăi?

De ce DNA nu înţelege faptul că „CCR este mama celor 3 puteri” ?

Decizia Curții Constituționale, aşa cum arătam la început, este mai mult decât o chestiune de bun simț; este o şoaptă spre luare aminte şi nimic mai mult. Ei bine, prea independenta noastră justiție a sărit de şapte coți în sus că i se încalcă drepturile şi i se ridică piedici în exercitarea atribuțiilor sale. Cred că nu mai avem mult până când vom asista la ceva percheziții făcute de oamenii priceputei noastre procuraturi la sediul Curții Constituționale. (Atenție, „oameni ai legii”, nu vă duceți în toiul nopții să faceți percheziția pentru că aceasta este interzisă prin art.27.4. Rețineți această informație. V-am dat-o gratis, nu vă cer niciun leu, pentru că de la săracul cu duhul nu este bine să ceri nimic... Şi că am dreptate, vă aduc aminte cum total în afara legii DNA s-a implicat, în 2012, în procesul electoral ridicând în toiul nopții, când procesul nu se finalizase, confiscând toate documentele de la Autoritatea Electorală Centrală, fără ca aceasta să fi avut răgazul să termine centralizarea scrutinului!!!). Nu-mi fac nici o iluzie că mă vor şi înțelege. Sunt mult prea plini de ei „stimabilii” noştri procurori ca să mai primească sfaturi sau informări de la cineva. Dacă ar face-o şi ar fi făcut-o s-ar fi respectat şi până acum secretul scrisorilor, al telegramelor, al altor trimiteri poştale, al convorbirilor telefonice şi al celorlalte mijloace legale de comunicare, secret care este inviolabil (art.28). Prin reducere la absurd, constatăm cu lejeritate că nu au ei treabă cu aşa ceva, ei care nu acceptă să fie atinşi nici măcare cu o floare, dar-mi-te cu un cuvânt. Cuvânt care, ferească Dumnezeu, îi poate demoraliza pe emotivii noştri procurori, le poate tăia avântul lor de „luptători pentru dreptate”. N-are importanță că ei împart mai mult nedreptate decât dreptate, pentru că asta nu mai este de mult poveste. Şi iată-le acum şi pe doamna Kiovesi (să mă ierte Dumnezeu, dar limba română este o limbă fonetică şi de aceea am scris şi eu numele acesteia aşa cum îmi trece pe la ureche, neştiind nici ce nație are domnia sa şi nici în ce formă i se scrie numele) şi pe doamna Prună dându-se de ceasul morții ca să ceară de la anemicul nostru buget de stat fonduri pentru construcția unor departamente proprii dotate cu tehnică şi oameni pentru a face interceptări. Şi culmea, îşi găsesc sprijinitori în organe de presă, în partide politice, în, surprinzător, forme democratice de structură. Că vezi Doamne, după această decizie a Curții Constituționale, SRI nu va mai putea face nici un fel de interceptări şi atunci este musai ca Ministerul Justiției şi Ministerul Public să-şi constitue propriile departamente de interceptări. Măi oamenilor, îmi vine să le strig, voi ştiți în ce instituții vă faceți munca (atâta câtă vă faceți), vă cunoaşteți sarcinile, atribuțiile şi obligațiile? SRI, domnule şef Helvig (alt neromân, ca nume, pe care nu ştiu a-l scrie decât fonetic), este şi trebuie să rămână singura instituție cu drept de interceptare.

SRI nu este „direcţia a 5-a a fostei securităţi”

Aşa scrie în regulamentul dumneavoastră de organizare şi funcționare. Numai că interceptările pe care le faceți să fie numai în interesul siguranței naționale, că pentru asta sunteți constituiți. Nu vă opreşte nimeni, ba chiar din potrivă, legea vă obligă, ca atunci când depistați elemente penale, să informați despre aceasta instituțiile judiciare. Aşa şi numai aşa libertatea conştiinței este garantată; aşa şi numai aşa libertatea conştiinței poate să se manifeste în spirit de toleranță (art 29.2). Lăsați omului dreptul să se considere liber într-o țară liberă pentru a cărei libertate la finele anului 1989 mulți oameni şi-au vărsat sângele, pentru care, atunci când cuvântul „libertate” era pe buzele tuturor, mulți tineri şi bătrâni, copii şi femei şi-au dat obolul de viață populând pentru eternitate cimitirele urbelor noastre. Puneți, oameni buni, mâna pe carte, învățați să vă faceți meseria cu profesionalism, debarasați-vă de obiceiul de țață la margine de şanț şi construiți probe cu substrat material şi nu vorbe cusute după transcriei ce pot fi oricând, cu posibilitățile tehnice din prezent, măsluite şi denaturate. Respectați, la rândul vostru, stimate servicii speciale, propriile dumneavoastră atribuții legale şi fişa postului fiecărui om din structură. Veți vedea că decizia CCR nu vă îngrădeşte cu nimic propria activitate, eliberându-vă, în schimb, şi de sarcini suplimentare şi de decomspirarea atrasă de amestecul dumneavoastră în mizeria infracționalităților penale de care trebuie să se ocupe organele de justiție. Îmi pare rău să vă mărturisesc că acum, în martie 2016, mă simt mult mai puțin liber decât în noiembrie, să luăm ca reper de timp, 1989. Pentru că prea s-au înmulțit instituțiile de forță, prea s-au perfecționat mijloacele tehnice de ascultare, urmărire şi înregistrare, prea ni se induce, pe toate căile (şi sunt al Dracului de multe şi de insidioase) ce şi cum trebuie să facem şi mai ales ce nu trebuie să facem în interesul acestei țări şi al acestui popor. Vom mai ajunge, oare, vreodată măcar la nivelul de libertate din noiembrie 1989?

VICTOR VERNESCU

Bravos Românie! Cine ai fost... şi ce ai ajuns!

ROMÂNIA CONDUSĂ DE MINORITATEA MAGHIARĂ ŞI GERMANĂ

Mă încăpăţânez să cred că distinsa noastră clasă politică de după 1989, nu a ajuns într-un asemenea hal de descompunere morală, încât să ne socotească grav prevederile art.1 din Legea fundamentală a oricărui stat- Constituţia. Că este posibil, ne-o dovedesc modul în care României i s-a impus de câteva mari puteri, respectiv de America şi Germania, ca statul să fie condus de la Bruxelles, prin influenţa ambasadorului american de la Bucureşti. Mă încăpăţânez de asemenea să cred, privind rezultatul alegerilor prezidenţiale, că românii au devenit atât de „proşti", încât nu mai ştiu să îşi aleagă conducătorul statului, dacă se are în vedere că în doar două săptămâni, în turul 2 al alegerilor, 2 milioane de votanţi din interiorul României, au votat un preşedinte etnic german, a cărui număr de votanţi posibil era doar la nivelul unui oraş de municipiu. După un an de „dezmăţ politic" privind interesul naţional al românilor, în sfârşit, aceştia şi-au dat seama de gafa făcută atunci când au dat votul „tăcutului" primar etnic german de Sibiu. Domnia sa ne-a făcut. El a dorit de la început, bazându-se pe obedienţa acestui popor, (turcit, rusificat, polonizat ungurenizat, australizat), care, cu sfinţenie urmează principiul de pe timpul lui Decebal impus de cucerirea romană de cca. 300 ani, acre spune: „capul plecat, sabia nu-l taie". Probabil că acestea sunt principiile pe care actuala clasă politică, stufoasă, din Parlamentul României, le acceptă fără să crâcnească, începând cu cei 32 de europarlamentari de la Bruxelles şi terminând cu o bună parte din Parlamentul românesc. Sigur că la Bruxelles, marile partide parlamentare şi-au pus apropiaţii, respectiv: soţiile, amantele, rudele apropiate, şi chiar un fost conducător de partid, în persoana domnului Stolojan. Acesta ne dă lecţii de la Bruxelles, cum ar trebui să fie politica românească, în condiţiile în care, domnia sa, reprezintă „un reprezentant al marii mafii care a distrus România", (vezi ALRO Slatina), unde domnia sa a fcăut ce a ştiut mai bine în economia de piaţă. S-a vândut FMI-ului. Am spus că în fruntea statului a ajuns un neamţ, românul gândind probabil, că nemţii sunt la fel precum au fost regii Carol, Ferdinand, Mihai. În schimb, românii au uitat că nemţii care au rămas după decembrie 1989, nu sunt ca nemţii care au plecat după acest an. Acest lucru este determinat de însăşi familia preşedintelui, care aproape în totalitate, cu „căţel şi purcel", s-a stabilit în Germania definitiv şi irevocabil. Doar marea dragoste faţă de românca noastră din Ardeal, doamna Carmen, l-a oprit să nu plece. Aceasta este singura legătură cu poporul român a preşedintelui Klaus Iohannis. De aceea, activitatea dumnealui, începând cu luna decembrie 2014, când a ajuns la conducerea statului, nu a fost decât să-i asigure cea mai mare bunăstare, la fel ca o regină, sau, cum îi place dumnealui să spună, „doresc instituţia primei doamne", iar completarea noastră este „cu puteri depline, la fel ca Elena din Petreşti". Sigur că domnul preşedinte nu face nimic pentru minoritatea germană din România, pentru că aceasta, datorită legăturilor cu rudele din patria lor nemţească, primesc de la acestea, tot ce le trebuie pentru a avea un nivel de trai aproape ca în Germania. Pentru poporul român, distinsul nostru preşedinte, nu „seamănă" decât foamete, salariu minim pe economie încât să trăiască doar la nivel de câine. Pentru pensionari, nu face altceva decât să-i sperie privind viitorul lor, când nu vor mai putea primi „mizerabila de pensie". Mai mult decât atât, domnia sa nu găseşte nicio soluţie, decât „austeritatea gravă" în care ne-a băgat celălalt preşedinte timp de 10 ani. Domnia sa uită că aceşti 5.500.000 de pensionari, dar şi alţi 5 mil. de persoane vârstnice care au crescut copii şi nu au avut carte de muncă, au stat pe lângă gospodăria tradiţional românească, plătind datoriile către statele bogate din Europa, iar în prezent, copii lor rămânând fără servicii prin privatizarea impusă de marile puteri, care ne-au cumpărat, fără vreun referendum popular. Domnul preşedinte vrea 2-3 avioane. Vrea cea mai luxoasă vilă pentru a-şi odihni oasele soţioara sa. Vrea elicopter şi maşini ultimul model. Vrea vizite dese când nu au făcut ceilalţi preşedinţi de la Ceauşescu încoace, în perioada cât au fost preşedinţi. Sigur că „realizările" pe plan personal pot continua. Pentru a-şi atinge scopurile, a propus şi conducerea UE, încălcând prevederile Tratatului de la Lisabona semnat la 1 decembrie 2009, a numit „Guvernul meu" în care se află „multilingvistul franco-româno-maghiar", Dacian Cioloş. Acesta joacă cu miniştri săi, jocul păgubos impus României care a început încă din 1991 prin impunerea în fruntea BNR a lui Mugur Isărescu „trădătorul bancar al României". Dacă vrea să ştie de ce i-am spus aşa, să mă întrebe public, să mă dea în judecată,

(continuare în pagina 8)

(urmare din pagina 7)

iar dovada mea, se află în seifele Parlamentului României la Comisia de Cercetare a Abuzurilor în anii 2001-2003. Sigur că despre domnul preşedinte am putea scrie nu doar 2 cărţi, aşa cum a scris domnia sa şi pentru care a câştigat de la editori sume exorbitante de bani, pentru drepturi de autor. În acest context, vreau să fac legătura cu cealaltă etnie, cea maghiară, care deşi trăieşte pe teritoriul României Transilvăneană de 1000 ani, nu se împacă cu noile relităţi economice şi politice stabilite prin tratate internaţionale la 1 decembrie 1918. De aceea, primul lucru pe care l-a făcut după ianuarie 2015, a întărit legăturile cu conducătorii maghiari din judeţele anarhice Covasna şi Harghita, iar ca o consecinţă, a fost întărirea puterii pesonale a şefului DNA, doamna Laura Codruţa Covesi, şi domnia sa, o reprezentantă de frunte a etniei maghiare din judeţele Covasna şi Harghita, unde aproape niciunui mare magnat ungur care are mari infracţiuni, nu i s-a clintit niciun fir de păr.

DNA conduce România!

Deşi în prima perioadă a anului 2015, când domnul preşedinte Iohannis, în cursul lunii ianuarie, probabil „s-a şcolit" vreo 2-3 săptămâni prin America, unde este ştiut clar că maghiarii de pretutindeni fac un puternic lobi în Congresul American. Este ştiut că la nivelul Congresului American, unii congresmeni, au cerut imperativ ca procurorul şef DNA, doamna Kovesi, să primească de la preşedintele Iohannis, un nou mandat de procuror şef al celei mai temute instituţii de după revoluţie, asemănător la început cu „Directiva NCVD" din vara anului 1947. Consecinţa indicaţiilor primite de la Congresul SUA, au fost imediat puse în practică de domnul ambasador de la Bucureşti care se comportă la Bucureşti, la fel ca fostul ministru de externe al URSS de pe timpul lui Stalin, Vâşinski. Pentru tinerii care nu mai cunosc istorie, decât pe cea a Americii sau a Germaniei, le amintim faptul că acest Vâşinski şi-a scos pantoful şi a bătut cu el la pupitrul Parlamentului de la Bucureşti, pentru a intimida definitiv pe deputaţii care şi aşa, doar ridicau mâinile la vor, la fel ca parlamentarii noştri de la Bruxelles. Acum, în prezent, asistăm la o impunere anticonstituţională privind nominalizarea doamnei Kovesi ca procuror general DNA. Că o fi bine sau o fi rău, singură este istoria care nu iartă. Prin această propunere, doamna Ministru a Justiţiei, pe numele său, Prună, a încălcat Constituţia, uitând prevederile art.131 din Legea fundamentală, precum şi Legea nr. 303/2004 şi nr. 304/2004, cu modificările din septembrie 2005.

Consiliul Superior al Magistraturii încalcă prevederile constituţionale

Aşa cum spune art.133 din Constituţie, acest CSM garantează independenţa justiţiei. Cât este de independentă această justiţie, o dovedeşte modul în care ministrul justiţiei, Prună cu ... prune în gură, şi-a permis să facă o propunere privind numirea doamnei Kovesi, (domnia sa fiind „Mesia dreptăţii pe pământ românesc"), în funcţia de şef al temutului DNA. Deşi în CSM există doi reprezentanţi ai societăţii civile, ca specialişti în domeniul dreptului, ca reprezentanţi ai Senatului României, aceştia au uitat jurământul şi aprobă toate „năzdrăvăniile" pe care CSM le face. În loc să se ocupe de problemele importante din justiţia românească, CSM-ul prin celed ouă secţii de procurori şi judecători, acoperă toate nedreptăţile făcute prin sesizările de la cetăţeni, dându-le tradiţionalul NUP. Nicio sesizare de la populaţie nu s-a bucurat de un răspuns corect din partea secţiilor de procurori şi judecători. În schimb, CSM (plângăcios) doreşte „supunerea oarbă" a poporului român, indiferent că în rândul judecătorilor şi procurorilor, mai există şi „uscături". Doar că acestea, deşi sunt multe, cele două secţii mai închid ochii. Că aşa o reprezintă situaţia, prezentăm chiar public modul în care cele două secţii de procurori şi judecători au închis ochii la erori grave din partea acestor două secţii. Se pare că am extins prea mult „frăţia" dintre cele două minorităţi, cea germană şi maghiară. Cert este că, la cel mai înalt nivel, ca o concluzie, puterile în stat, cea executivă şi cea judecătorească, (1/3 din puteri), conduc România după bunul plac al acestora. În numărul viitor, vom prezenta detaliat modul cum înţelegem să justificăm în faţa opiniei publice, în virtutea prevederilor constituţionale, prevăzute de art.31 – „Dreptul la informaţie", precum şi art.30- „Libertatea de exprimare" şi chiar în virtutea celor câteva articole din Constituţie, respectiv art.131, art.132, art.133, pe care nici domnul preşedinte Iohannis, nici doamna procuror şef Kovesi nu le poate infirma. Până atunci, vorba comentatorului de la Europa Liberă a anilor 1970-1989 „Să auzim numai de bine", cu toate că binele la români nu va mai veni. Spunem acest lucru, pentru că dacă în perioada 1920-1945, respectiv 25 de ani, România a avut o singură perioadă de puternică recesiune, cea din jurul anului 1933. Iar acum, în doar 7-8 ani, începând cu 2009 şi până în 2016, deja România are singura din Europa, două perioade de recesiune economică şi umanitară. Şi toate acestea, pe timpul conducerii Partidului Popular European, cu reprezentanţii săi din România, ţara noastră a avut cu o scurtă perioadă de timp de înflorire, doar recesiune şi lipsuri. Atunci, ne punem întrebarea: „de ce românii îl mai acceptă pe domnul Iohannis ca preşedinte, dacă nu este capabil să respecte Constituţia, cu precădere la art.42-nivelul de trai"? Păi domniile lor nu se uită la televizor? Au orbul găinilor văzând feţele distruse de suferinţă a cetăţenilor care au munict ca fabricile să producă pentru ei şi nu pentru ţările din UE?

(continuare în numărul viitor)

DUMITRU CÂRCENI

America... America... peste tot!

ISTORIA ROMANȚATĂ A TERORISMULUI, DE LA HAIDUCI ȘI PARTIZANI PÂNĂ LA FENOMENUL „ISLAMISMULUI MONDIAL“

Motto: „Secolul XX va fi religios, sau nu va fi nimic“ - Andre Marlot

După o perioadă liniştită a vieţii societăţii mondiale instaurată după terminarea celui de-al doilea război mondial, ultimii 25 de ani au devenit deosebit de violenţi, ca urmare a luptei dintre marile religii mondiale precum şi luptei dintre interesele marii finanţe mondiale şi interesele naţiunilor. Acestea, în baza procesului mondial de "decolonizare" şi independenţă a statelor, cu precădere din ASIA şi Africa, promovează lupta uneori armată împotriva puterilor care au dominat ţările lor în decursul secolelor. Pentru a înţelege ce vom dezbate în continuare, obligatoriu trebuie să prezentăm ce este fenomenul care probabil în viitorul nu prea îndepărtat va duce la declanşarea celui de-al treilea război mondial. "Terorismul" este o formă violentă de manifestare atât în timp de pace cât şi în timp de război, ca urmare a nemulţumilor unui grup mai mare sau mai mic de cetăţeni ai unei populaţii de diferite etnii, cu scopul de a atrage atenţia opiniei publice mondiale, privind unele revendicări **zonale, regionale sau statale**. Noţiunea de terorism, în prezent, are unele valenţe de modernitate verbală, iar în realitate această noţiune se pierde în negura vremurilor. Terorismul a existat încă de pe timpul romanilor când populaţiile autohtone nemulţumite de conducerile autocrate ale năvălitorilor, protestau prin acte de violenţă împotriva ocupanţilor. În Europa şi în ţara noastră, aceste acte de violenţă au căpătat nuanţe religioase şi economice. Religioase prin impunerea religiilor venite din Orient prin prezenţa turcilor. Drept urmare, Europa s-a opus colectiv împotriva religiei turceşti iniţiind ceea ce în istorie este cunoscut "cruciada împotriva Imperiului turcesc", având ca principală luptă cea împotriva religiei mahomedane în lupta sa între ortodoxism, catolicism şi celelalte religii desprinse din aceasta în Europa. Trebuie precizat că în fruntea luptei dintre religiile dominante în Europa s-au aflat clericii din cele două tabere care aveau influenţă decisivă asupra formării conştiinţei cetăţeneşti. Partea economică a violenţelor s-a manifestat prin desele tulburări cauzate de dările impuse populaţiei autohtone de cuceritori. Drept urmare, este cunoscut faptul că în Europa, în unele ţări precum Anglia şi altele din nordul Continentului, au existat cete de luptători care luau de la bogaţă şi dădeau la săraci. În ţara noastră, este cunoscut "fenomenul haiducilor", aceştia fiind destul de numeroşi pentru fiecare regiune în parte. Revoluţia din Franţa, când s-a instaurat comuna din Paris, a dat frâu dorinţelor maselor sărace de a se răzbuna împotriva asupritorilor economici şi doar pedepsele grave prin ghilotinare au încetinit mişcările revendicative. Numai că, încă de pe atunci, Franţa nu a reuşit stăpânirea prin mijloace paşnice ale nemulţumiţilor, ci doar o împăcare de lungă durată care timp de peste 200 de ani a dus la ceea ce istoria numeşte "anarhia şi imoralitatea societăţii franceze". Timp de aproape 200 de ani, Franţa a dus o politică blândă împotriva nemulţumiţilor, politică care a fost vremelnic oprită doar pe timpul ocupaţiei naziste care avea la bază forţa militară şi forţa de coerciţie asupra cetăţenilor. Rezultatele de după cel de-al doilea război mondial, când Franţa a fost eliberată de Hitler, au dus în continuare la amplificarea "fenomenului anarhic", Franţa fiind singura ţară care şi-a definitivat poziţia de acceptare a anarhiei sociale şi a democraţiei aberante şi absurde.

Ce este democraţia şi până unde poate merge

Pentru a înţelege acest lucru prezentăm teoria apărută după terminarea războiului care precizează: "**Democraţia este o necesitate înţeleasă**". Cu alte cuvinte, în etapa actuală în care a ajuns gradul de civilizaţie, ca urmare a dezvoltării ştiinţei, culturii şi tehnicii, s-a depăşit fenomenul de pe timpul romanilor care preciza: "**DEMOS – conducerea de către popor**". În societatea civilizată stabilită după Revoluţia din 1848, ca urmare a înmulţirii populaţiei planetei, societatea a trebuit să ia măsuri severe şi puternice de coerciţie împotriva celor care încălcau cu ştiinţă regulile de convieţuire transformate în legi. Începutul celui de-al doilea război mondial care a însemnat tot un fel de cruciadă, sau cum în prezent se spune "conflictul asimetric" a găsit cei doi beligeranţi pe poziţii diferite atât religios, cât şi economic. În timpul celui de-al doilea război mondial, s-a cristalizat şi dezvoltat "teoria terorismului". Aceasta avea la bază lovituri împotriva spatelui armatelor care luptau pe front prin acţiuni de sabotaj aruncând în aer depozite de muniţii, trenuri care mergeau spre front sau unele fabrici pentru producţia de armament. Şi atunci se luau măsuri drastice împotriva "sabotorilor", care erau organizaţi şi acţionau în mişcarea de partizani în care Rusia Sovietică şi-a adus o contribuţie esenţială la promovarea acesteia. Prin măsurile severe de coerciţie s-a încălcat grav democraţia, având în vedere faptul că partizanii, în prezent fiind asimilaţi cu teroriştii, erau împuşcaţi în piaţă publică fără nici o judecată. După instaurarea cortinei de fier şi lupta dintre marile super puteri reprezentate de America şi Uniunea Sovietică, a apărut noţiunea de "terorism de stat", adică terorismul aprobat şi promovat de stat sau de un grup de state. Este cunoscut în istorie, este adevărat, sporadic, atacarea unor ambasade din partea unor ţări ale lagărului socialist, amintind în acest sens atacul de la Berna. Drept urmare, în perioada de peste 45 de ani, a avut loc o luptă între idealişti şi materialişti, respectiv între atei şi credincioşi. Ateii aveau în frunte puterea sovietică de la Moscova, iar credinţa era sprijinită prin cruciada impusă de puterile occidentale fostei Uniuni Sovietice şi ţările care o sprijineau, ca urmare a Tratatului de la Ialta din 1945. În toată această perioadă, puterile s-au înarmat, a început cursa înarmărilor şi doar întâmplarea nu a dus la izbucnirea celui de-al treilea război mondial. Secolul XX s-a terminat, cum de altfel s-au terminat şi previziunile biblice care doar 2000 de ani au dat termen de existenţă a planetei numită Pământ. După această dată, care deja a fost depăşită cu peste 15 ani, populaţia globului asistă neputincioasă la puternicele fenomene pe care omul le-a promovat datorită puternicei industrializări şi a experienţelor nucleare. În ultimii 15 ani a avut loc un puternic proces de radicalizare între bogaţi şi săraci, între puterile bogate care doresc să domine lumea, în timp ce săracii deşi au bogăţii care ţin pe bogaţi în viaţă, ei devin tot mai săraci. Radicalizarea fenomenului sărăciei, în prezent este credem noi completată de fenomenul religios, ceea ce spuneam la începutul materialului, prin previziunea lui Andre Marlot. Se pare că acesta a avut o mare dreptate, iar aceasta este o urmare firească a ceea ce se întâmplă în ultimii 25 de ani. Marea finanţă americană şi-a impus dominaţia mondială, iar drept urmare, războaiele de cucerire duse de marea putere având ca slogan "drepturile omului" şi "apărarea democraţiei", din zi în zi devine tot mai fariseistică. America nu apără democraţia decât atât cât are ea interesul. America face doar acumulări de capital pentru ca cetăţenii celor 51 de state să trăiască mai bine în detrimentul popoarelor care deşi dispun de bogăţiile lumii, partea din care ei beneficiază este infinit mai mică.

Dezvoltarea islamismului religios în Europa

După anul 1990, la terminarea **războiului rece**, prin "Căderea Zidului Berlinului" şi terminarea împărţirii teritoriale a statelor din ASIA şi Africa, într-o parte a continentelor africane şi asiatice, s-a dezvoltat o religie impulsivă şi violentă, numită religia islamistă. Ce este aceasta? O descrie dexul prin: **"Islamismul este o religie monoteistă, influenţată de creştinism şi mozaism, întemeiată de Mahomed în sec. VII şi bazată pe perceptele Coranului"**. Sigur că mohamedanismul a existat în Europa încă de pe timpul cruciaţilor, iar profetul Mahomed care a iniţiat în sec. VII religia mahomedanistă, probabil niciodată n-a avut în vedere că aceasta va căpăta proporţii violente în condiţiile în care Mahomed nu a fost un războinic, ci un cleric musulman care promova ca şi celelalte religii bunătatea şi toleranţa. Că n-a fost aşa, o dovedeşte faptul istoric asupra modului în care mahomedanii Imperiului turcesc au desfăşurat în decursul anilor de domnie adevărate progromuri de asasinate împotriva popoarelor care nu se supuneau lor. Exemplele fiind foarte multe, ne mărginim doar la decapitarea fără judecată sau cu judecată sumară a domnitorului Constantin Brâncoveanu şi a celor 6 fii ai săi. Sigur că toate religiile în decursul secolelor sau ale mileniilor, au desfăşurat acţiuni de teroare în vederea supunerii religioase şi implicit a transformării religiilor în politici de stat. oare este posibil ca în prezent, prin înfiinţarea "statului Islamic" în Orientul Mijlociu să constituie reânvierea unui stat mahomedan? Este posibil. În acest context, dacă aşa va fi, înseamnă că

(continuare în pagina 10)

(urmare din pagina 9)

cel puţin o parte din Continentul European, Asiatic, African şi American se află în pragul unui nou război mondial cu repercusiuni grave asupra întregii planete. Ceea ce s-a întâmplat în ultimii 15 ani, începând cu loviturile asupra simbolurilor Americii reprezentate cele două turnuri gemene din Washington, iar în prezent loviturile date de Islam în Spania în Gara Atocea şi mai recent prin atacul asupra unui ziar anti-islamist, dovedesc previziunile lui Andre Marlot. Sigur că nimeni nu este de acord ca oameni nevinovaţi să moară, numai că este necesar ca marile puteri şi chiar actualul Guvern român să înţeleagă şi să desluşească "cauzele grave ale acestui conflict violent cu conotaţii religioase". Marii noştri analişti politici analizează doar efectele, nesocotind cauzele care au dus la dezlănţuirea "conflictului islamic" care în prezent are reverberaţii după America şi în alte state din Europa. Motivul? Este sprijinirea politicii de dominare de către ţările Europene, a politicii de expansiune Americane în Orientul Mijlociu. Este greu de precizat dacă islamismul poate fi eradicat cu actualele mijloace. Credem că islamismul se dezvoltă ca boala denumită SIDA care în prezent nu are vindecare. Tot aşa avem convingerea că aşa cum sovieticii totalitari nu au putut înfrânge Islamul din Afganistan şi IRAK, nici americanii, cu toate eforturile, nu vor reuşi să-i învingă pe islamişti doar printr-o politică inteligentă nu de asimilare a populaţiei, ci printr-o politică de împăcare religioasă. Considerăm că jurnaliştii de la revista franceză care l-au insultat pe Mahomed ca lider spiritual al islamiştilor, nu a fost de bun augur pentru securitatea mondială. Aceşti ziarişti au făcut caricaturi doar pentru bani şi nu pentru discreditarea Islamului ca doctrină religioasă. Că mijloacele violente folosite de unii terorişti sunt atât de neânţelese de cetăţeni, cât şi de proprii cetăţeni a căror origine este musulmanul. Recent, spunea un analist politic că la marea adunare de la Paris au absentat clericii de toate orientările religioase în condiţiile în care din cele 200 de state ale lumii, doar 50 au fost prezente, lipsind chiar reprezentatul Guvernului Statelor Unite. Europa şi America au nevoie de un dialog corect şi nu unul parşiv dintre religiile Europene şi chiar mondiale. Faptul că reprezentanţii religiei budiste au tăcut neluând o poziţie asupra ceea ce s-a întâmplat în ultimii 15 ani, dovedesc faptul că Islamismul este un fenomen chiar unilateral care se dezvoltă în Europa şi o paret din America. În acest context, credem că marea adunare de la Paris rerpezintă doar un "foc de paie", în care mocneşte un conflict religios care oricând se poate transforma în cel de-al treilea război mondial. Europa are nevoie nu de idei trăznite în promovarea lozincilor de tip "**Je suis Charlie**". Credem că Europa şi lumea au nevoie de un apel corect, curat, şi fără echivoc care să se adreseze "dialogului între religii". În materialul difuzat pe posturile de televiziune de către unul dintre terorişti, făcea un apel disperat pentru ca marile forţe militare să oprească bombardamentele asupra teritoriului controlat de islamişti. Statul islamic chiar cel numit "califat", cum a fost şi statul Israel, trebuie să-şi găsească exprimarea în cadrul ONU, şi nu în cadrul unui grup restrâns de mari puteri mondiale. Curentul islamist actual ar trebui discutat cât şi în Consiliul de securitate al ONU în care cele 5 puteri să-şi exprime corect punctul de vedere. Pacea şi securitatea omenirii nu trebuie să fie doar atributul puterii americane sau ruseşti. Pacea şi securitatea lumii trebuie să fie un bun al întregii omeniri, iar islamiştii şi celelalte puteri reieşite din conflictul sângeros din Afganistan şi Iran şi ulterior din Libia, ar trebui să fie discutat la masa tratativelor la care obligatoriu trebuie să fie şi reprezentanţii religiilor şi nu doar al militarilor şi politicienilor. Acesta este un punct de vedere dacă se doreşte într-adevăr ca planeta să nu se deterioreze şi chiar să se distrugă prin războaie locale şi mondiale.

(continuare în numărul viitor)

DUMITRU CÂRCENI

(urmare din pagina 5)

De ce preşedintele are interes să islamizeze România?

Una dintre discuţiile importante, pentru care domnia sa şi-ar fi dat şi viaţa în cursul acestei vizite, a fost reprezentată de construcţia celei mai mari moschee din Europa şi probabil din lume, pe care musulmanii doresc să o construiască, ca o sfidare în inima capitalei României. Nu cunoaştem care este „plata interesului" domnului preşedinte. Dacă musulmanii din România, acre trăiesc majoritar în Dobrogea în număr de câteva zeci de mii, şi-ar fi dorit, putea să construiască această mare catedrală, undeva în apropiere de Constanţa, unde există deja „muftiatul". Este posibil ca domnul preşedinte să dorească distrugerea religiei ortodoxe majoritare 80% în România, având în vedere faptul că doar religia ortodoxă de la Christos încoace a ţinut pe daco-români definitiv în aceste locuri. Probabil că domnul preşedinte are doar cunoştinţe de fizică şi nu de istorie a poporului român, când marele nostru domn, Constantin Brâncoveanu, pentru religia ortodoxă, cu durere şi-a sacrificat cei 6 copii în floarea vârstei. Probabil că domnul preşedinte, neavând copii, nu poate să cunoască durerea unui părinte când îi sunt omorâţi 6 copii.

Preafericite Părinte Patriarh! Trezeşte-te! Altfel, vei fi blestemat de ortodoxie!

Este de neânţeles pentru majoritatea cetăţenilor români, motivele pentru care de la Bruxelles ni s-a impus construcţia acestei catedrale musulmane, pentru ca centrul de greutate al musulmanilor să se mute din Europa de Centru la marginea Europei unde religia ortodoxă este majoritară. Este posibil ca de la Bruxelles să se aibă în vedere ca musulmanii să se apropie mai mult de Rusia, de la Bucureşti până la Moscova fiind doar ceva mai mult de 1000 km. Mai este posibil ca interesele de dominaţie a Turciei, scăzute după 1877, să revină în prim plan, pentru ca acestei ţări, să i se satisfacă unele dorinţe teritoriale, pentru ca în viitor, populaţia curdă care aspiră în Nordul Turciei la independenţă, să îşi definitiveze statul naţional curd, luând o parte din teritoriul Turciei Asiatice. Şi atunci, este posibil ca Turcia să se extindă peste Bulgaria şi România, şi chiar o parte din fosta Iugoslavie, unde, se ştie, că există o puternică comunitate musulmană. Toate acestea, probabil sunt supoziţii. Numai că, Biserica Ortodoxă Română şi sinodul său, trebuie să se

trezească din somn şi să ia o poziţie tranşantă, cu privire la construcţia acestui mare fief al musulmanilor, chiar la poarta Patriarhiei Ortodoxe Române. De aceea, foarte mulţi români şi chiar prelaţi, îi întreabă pe Preasfinţii Mitropoliţi şi Episcopi, ce au de gând să facă cu religia ortodoxă care este prea permisivă, în ceea ce priveşte respectarea unor dogme care au ţinut ortodoxia. Prea repede, unii episcopi îşi arogă drepturi de dezlegare privind unele canoane bisericeşti, cu privire la posturi, nunţi în afara sfintelor posturi şi a altor dezlegări. Asistăm în prezent la puternica mediatizare privind pe preotul „Arsenie Boca" pe care cineva din mijloacele media doreşte să-l scoată cu tot dinadinsul „sfânt". Şi patriarhul tace. Facultăţile de teologie acceptă încălcarea normelor şi canoanelor, acceptând în rândul feţelor bisericeşti, cetăţeni cu o moralitate scăzută, care acceptă doar funcţia de preot pentru câştig material. De aceea, putem spune fără să greşim, că omul, indiferent de confesiune, prin religie, se înacrcă spiritual. Omul are nevoie pentru a vieţui, de două lucruri esenţiale: hrana materială şi hrana spirituală. Fără această hrană spirituală societatea este într-un haos total, cum de altfel se întâmplă în prezent. De această hrană spirituală, trebuie să se ocupe biserica, iar de hrana materială trebuie să se ocupe Preşedintele, Guvernul şi Parlamentul. Hrana spirituală trebuie să aibă un suport în justiţie, singura care îl reprezintă pe Dumnezeu pe Pământ. Cine este acest Dumnezeu? Încă nu cunoaştem. În schimb, îl cunoaştem pe Patriarh şi clerul care răspunde de hrana spirituală a omului.

(continuare în numărul viitor)

DUMITRU CÂRCENI

IMPORTUL DE CRIMINALI DIN EUROPA

Mijloacele media ne anunţă destul de des, faptul că, după desfiinţarea graniţelor către Europa, foarte mulţi indivizi certaţi cu legea, atraşi de miracolul bogăţilor acestor ţări, au comis foarte multe infracţiuni grave dintre care destul de multe de omor. Spaţiul nu ne permite să le aducem la cunoştinţă pe toate. Un lucru sigur este că statele respective, după ce România le-a exportat pe viitorii presupuşi criminali, după ce justiţia din aceste ţări le-a descoperit, au stabilit un lucru deosebit de important pentru ţara noastră sărăcită. Cel mai elocvent lucru este prezentat unui individ care a ucis bestial o familie de pensionar, pentru care justiţia din una dintre ţări, l-a condamnat la 25 ani de detenţie. Lucrul care este paradoxal, este reprezentat de faptul că România importă aceşti criminali, conform dorinţei UE, iar aceştia sunt fericiţi că pot să-şi ispăşească pedeapsa în „blândele închisori româneşti”. De ce am spus blânde? Pentru că închisorile româneşti sunt groaznice pentru capitaliştii nostri ajunşi la puşcărie pentru unele delicte economice şi nu pentru omor. Nu am auzit în ultimii 25 de ani ca vreun puşcăriaş din puşcăriile româneşti, să moară de bătrâneţe. Asta dovedeşte „blândeţea şi anarhia” puşcăriilor româneşti, iar cazul Borcea care şi în puşcărie se căsătoreşte şi divorţează, iar femeile chiar în puşcărie rămân însărcinate, dovedeşte modul în care este necesară o nouă abordare a puşcăriilor româneşti. Să ţii un puşcăriaş 20-25 de ani pe mâncarea statului şi pe cheltuiala privind paza ţi întreţinerea, reprezintă o mare greşeală pe care nu o plăteşte UE, ci amărâtul de cetăţean contribuabil. Justiţia românească nu trebuie să dea pedepse lungi de 7-10-15-20 ani pentru delicte economice: justiţia românească şi sistemul penitenciar, trebuie să aibe, pentru criminali, un regim mult mai sever.

Nu opriţi deţinuţii cu pregătire superioară să scrie cărţi

„CĂRŢILE... DIN CĂRŢI SE SCRIU“

Anul 2015 a fost un an negru în istoria capitalismului românesc autohton. În bilanţul prezentat destul de recent de către procurorul şef DNA se preciza că au fost trimişi în judecată peste 3500 de capitalişti mai mici sau mai mari. Pentru că aceştia au comis fapte de corupţie şi evaziune fiscală, faţă de fondurile Europene, care au fost cheltuite, nu după cum au dorit consiliile locale, ci cum au venit directivele de la Bruxelles. Nume celebre de capitalişti care au făcut ceva pentru economia românească, înfundă în prezent cca. 10% din închisorile româneşti. Se lăuda doamna procuror şef că s-au confiscat în cursul anului 2015, cca. 500 mil. euro. Halal. Doar numai atât? Probabil că ar fi trebuit ca paguba să fie nu de 500 mil. ci de vreo 50 mld. euro. Numai că, domnii procurori au închis ochii când este vorba de fraudele făcute de capitaliştii occidentali. Spaţiul nu ne permite să amintim doar un singur caz. Este vorba de linia ferată Vâlcele-Rm. Vâlcea, unde Guvernul în 1998 a alocat 300 mil. dolari, doar la o singură firmă din Italia, pe numele ei SECONA, care are, de 25 de ani, sediul, la Ministerul transporturilor. Banii „s-au păpat”, dar nimeni nu este tras la răspundere. Revenind la cărţile scrise de capitaliştii noştri aflaţi în puşcărie, putem spune că este o mare eroare făcută de ministrul justiţiei, doamna „cu prune în gură”, care face eforturi disperate pentru a nu se aplica o lege favorabilă pentru cei care se află în detenţie şi care minte-ai duce să scrie cărţi. Oare de ce aceşti oameni, care după ce îşi ispăşesc pedeapsa mai repede, datorită cărţilor, nu au dreptul să scrie în puşcărie, chiar şi memoriile din puşcărie? În condiţiile în care aceşti oameni au făcut lucruri importante pentru economia românească, condamnându-i în primul rând, pentru convingerile lor politice. De ce să nu le dăm şi lor dreptul de a-şi reabilita fapta prin cărţile scrise? Datorită acestui lucru am dat acest titlu, pentru că, şi în libertate, şi în puşcărie, cei care au harul de a scrie, trebuie să scrie, chiar dacă folosesc unele pasaje şi idei din cărţi scrise de alţii. Aceasta în condiţiile în care, aşa cum spune proverbul, „cărţile, din cărţi se scriu”.

CLĂDIRILE PITEŞTIULUI MOR ÎNCET... DAR SIGUR

Peste 20 de ani a stat domnul primar Pendiuc în funcţia de primar al importantului oraş – capitală de judeţ, al celui mai important judeţ din istoria României. Spunem acest lucru, pentru că, aici în Argeş, s-a născut România, prin dovezile de netăgăduit de la Curtea de Argeş şi Câmpulung. Dovezi certe de peste 1.100 de ani. Dacă comunismul în Piteşti a distrus o serie întreagă de clădiri care puteau sta măsrturie pentru viitoarele generaţii, că noi aici, suntem nu de sute de ani, ci de mii de ani, nu acelaşi lucru se întâmplă acum în Piteşti, unde sunt distruse sau modificate clădiri care pot atesta că aici, la Piteşti, viaţa nu a început acum 10-15 ani. Amintim în acest sens pierderea incomensurabilă a memoriei Piteştiului prin distrugerea fostei gări construită în 1872, fiind prima linie ferată care ducea de la Curtea de Argeş la Bucureşti. 35 de milioane de euro a costat fastuoasa construcţie fără vreo întrebuinţare, pentru că în Piteşti, deşi este nod de cale ferată, circulă doar câteva garnituri de tren. Deci există prima gară din Europa fără a exista decât foarte puţine trenuri. Soarta gării au avut-o foarte multe clădiri de patrimoniu distruse cu sprijinul consilierilor locali piteşteni, care au aprobat proiectele, şi bineînţeles, cu sprijinul „înţeleptei” Direcţii de cultură şi patrimoniu istoric, care a dat avize probabil, prin obţinerea de foloase necuvenite.

Pagina realizată de DUMITRU BOŢILĂ

COMUNICAT DE LA ALDE - APEL CĂTRE ARGEŞENI

Conducerea ALDE Argeş îşi exprimă regretul pentru faptul că există pe piaţa media anumite publicaţii care lansează informaţii care nu au nicio legătură cu realitatea şi care, mai mult decât atât, se prefac că citează oficiali ai organizaţiei judeţene. Considerăm o atitudine total neprofesionistă lansarea unor dezinformări uzitând sintagma "pe surse". Având în vedere că, mediatic, deja a început campania electorală, facem apel către argeşeni să nu cadă în plasa intoxicării practicate de anumite publicaţii conduse de interesele personale ale patronilor şi, în acelaşi timp, transmitem întregul nostru respect pentru marea majoritate a presei din judeţul nostru care a dovedit de-a lungul timpului că este una profesionistă. ALDE vine în faţa argeşenilor cu cei mai buni candidaţi la toate primăriile din judeţ, acesta fiind şi motivul pentru care suntem atacaţi în mod mizerabil. Pe această cale, anunţăm că viceprimarul Cristian Mitrofan, un om de administraţie cu experienţă şi apreciat de argeşeni, este cotat în toate sondajele cu şanse reale pentru Primăria Curtea de Argeş şi, din această cauză, atacurile sunt iminente. ALDE Argeş nu şi-a definitivat candidatul pentru Primăria acestui municipiu, dar vă asigurăm că vom veni cu cei mai buni candidaţi.

DEPARTAMENTUL DE COMUNICARE AL ALDE ARGEŞ

COMUNICAT DE PRESĂ - SIMONA BUCURA OPRESCU

Deputatul PSD de Mioveni Simona Bucura Oprescu a condus în perioada 8-11 martie 2016 o delegaţie a Parlamentului României în Franţa. Vizita la Paris şi în Departamentul Alpii Maritimi a fost efectuată la invitaţia deputatului Lionnel Luca. Din delegaţia parlamentară română au mai făcut parte deputaţii Daniel-Stamate Budurescu (PNL) şi Vasile Gudu (PNL), membri ai grupului de prietenie România - Franţa. Vizita a avut loc în contextul legăturilor tradiţionale dezvoltate de-a lungul anilor între România şi Franţa şi a contribuit la extinderea bazei pentru promovarea unui dialog parlamentar bilateral deschis şi constructiv. Programul a cuprins convorbiri cu deputatul Lionnel Luca, preşedintele Grupului de prietenie Franţa - România din Adunarea Naţională franceză şi cu membri ai grupului de prietenie, o întâlnire cu Luca Niculescu, Ambasadorul României la Paris, precum şi o deplasare în circumscripţia deputatului Lionnel Luca, unde au fost organizate întâlniri la Primăria din localitatea Villneuve-Loubet, discuţii cu reprezentanţi ai autorităţilor locale şi regionale, precum şi o vizită la parcul tehnologic Sophia Antipolis. Problematica abordată pe parcursul întrevederilor a vizat aspecte de actualitate aflate atât pe agendele naţionale, cât şi pe cea europeană, precum dialogul politic în cadrul Parteneriatului Strategic, dorinţa de consolidare a acestuia, inclusiv a componentei parlamentare, aderarea României la Spaţiul Schengen, intensificarea cooperării economice, în special la nivelul întreprinderilor mici şi mijlocii, fenomenul migraţiei şi soluţiile care se impun la nivel european, cooperarea la nivelul FRONTEX, dezvoltarea durabilă şi schimbările climatice, situaţia studenţilor din cele două ţări, etc. Părţile română şi franceză au evidenţiat prietenia şi tradiţia îndelungate care leagă cele două ţări, concluzionând asupra perspectivelor foarte bune de aprofundare a acestora, în baza intereselor comune şi a fundamentului solid existent.

În acest sens, Simona Bucura Oprescu a menţionat rolul important care revine grupurilor parlamentare de prietenie în promovarea unor proiecte cu relevanţă pentru ambele părţi, a făcut scurte prezentări ale scenei politice din România şi, respectiv, a situaţiei economice, aducând în prim plan cadrul general stabil, predictibil şi stimulativ pentru investitori, precum şi poziţia de hub a României în regiune. La solicitarea părţii franceze, Simona Bucura Oprescu a făcut precizări referitoare la poziţia României şi în dosarele privind migraţia şi schimbările climatice. Totodată, pe parcursul vizitei, s-au conturat mai multe posibilităţi de dezvoltare a legăturilor la nivel local, inclusiv de iniţiere de parteneriate şi înfrăţiri între diverse localităţi din cele două ţări. Vizita în Franţa a delegaţiei Grupului parlamentar de prietenie cu Republica Franceză - Adunarea Naţională din Camera Deputaţilor a constituit un bun prilej pentru evidenţierea excelentelor relaţii româno-franceze, precum şi disponibilitatea părţilor de a coopera, pe mai departe, în vederea promovării poziţiilor convergente faţă de o serie de subiecte de actualitate din spectrul european.

CABINET DEPUTAT SIMONA BUCURA OPRESCU

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperaţiei)
Relaţii la:
- *Mobil: 0741-335962; 0733-390136*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

Evreii și statul Israel

Mulți dintre români au auzit și știu câte ceva despre poporul evreu. Istoria recentă a consemnat holocaustul pe care acest popor, al cărui număr cu precizie nu se cunoaște, l-au suferit. Cauzele sunt multiple, unele din ele ținând de împărțirea sferelor de influență ale omenirii. Doctrina nazistă a fost cea mai feroce care a dus la masacrarea prin „gazare profesionistă" a peste 6 milioane de evrei.

Ca de fiecare dată în istorie evreii au revenit aproape în prim plan datorită dispersărilor pe întregul mapamond. Evreii sunt albi, negrii, galbeni și chiar mulatrii. Ei nu au o culoare anume a pielii, ceea ce îi face să supraviețuiască și să trăiască de la climele cele mai fierbinți până la clima cea mai aridă.

Ca popor aparent sunt blânzi, omenoși, apropiați de toate categoriile sociale, în schimb au cea aparte în caracter care îi fac pe evrei patrioți de excepție pentru țara lor veche de multe mii de ani dar nouă de circa 60 de ani când Organizația Națiunilor Unite, prin consens național și internațional, a hotărât înființarea Statului Israel. Deși existența sa, negată de unele state din Orient, este necesar să admitem că statul Israel și evreii ca popor fac parte din patrimoniul universal al umanității având drepturi egale ca orice popor și orice națiune. „Blândul" evreu când este vorba de țara lui se transformă pentru dușman în cel mai înverșunat războinic.

Fără nicio discuție că această trăsătură de caracter este valabilă pentru orice popor când este vorba de țara lor. Cetățenii unei țări care plecați în afara granițelor își neagă existența statului lor și originea sunt demni de dispre-țui tuturor. Pentru acest lucru evreii din toată lumea sunt uniți, contribuind cu mijloace financiare pentru sprijinirea și statalitatea Israelului.

Recent am primit un material de la profesorul Bădulescu care face parte din Asociația Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere „Basarab I" care a avut plăcerea să ne pună la dispoziție unele date despre țara, originea și locuitorii statului Israel numiți evrei.

1. Țara și locuitorii

Evreii

Palestina sau Chanaanul, este o fâșie îngustă de pământ între țărmul Mării Mediterane și Muntele Liban. Este străbătută în lung de râul Iordan, care se varsă în Marea Moartă. La nord, Palestina se mărginește cu Siria, iar la sud cu Egiptul. Regiunea de la nord, numită Qalileea, este, mai roditoare, fiindcă are izvoare cu apă mai multă.

În Palestina nu sunt decât două anotimpuri: iarna și vara. Iarna este ploioasă și rece. Frigul este uneori puternic, mai ales noaptea, pe munți; zăpadă cade foarte rar. Pe la finele lunii Martie ploile încetează și începe vara. În câteva zile, livezile și pășunile s-au acoperit cu flori și cu iarbă. Curând însă arșița soarelui și vânturile ce bat dinspre pustie, usucă și arde totul. Seceta ține adesea, luni de zile.

Avuția principală a Palestinei constă în măslini, smochini, vii, grâu, în și numeroase turme de oi, capre și asini.

Evreii sunt o seminție tot din ramura semită; sunt înrudiți deci cu Caldeenii și Asirienii. În timpurile cele mai vechi ei trăiau pe valea Eufratului și se ocupau cu păstoria. Erau împărțiți în mai multe triburi, conduse de câte un bătrân numit patriarh. Sub conducerea unuia dintre patriarhi, Abrahatn, Evreii au pornit din valea Eufratului și s-au așezat în Palestina, pe țărmurile Iordanului. Populația aflată aici le-a dat numele de hebrei ceea ce însemna „oameni de dincolo", adică de dincolo de Iordan. Ei însă își ziceau „Poporul lui Israel".

Dar o foamete grozavă îi goni pe Evrei și din Palestina. Ca și alte popoare semite înfometate, Evreii merseră și ei în Egipt în căutarea pâinei de toate zilele.

2. Ieșirea Evreilor din Egipt.

Moise. Religia.

Cu vremea Evreii înmulțindu-se, Egiptenii începură să-i persecute. Îi întrebuințau la munci grele, mai ales ca salahori la construcția piramidelor. Cu firea lor de păstori, crescuți în libertate, Evreii nu putură suporta viața aceasta de robi. Sfătuiți și conduși de un înțelept (profet) anume Moise, într-o bună zi ei plecară din Egipt către Asia. După trecerea Mării Roșii, poposiră lângă muntele Sinai.

Încă din vremea lui Abraham, Evreii se închinaseră unui singur. Dumnezeu, anume Iehovah. Mai târziu, din cauza contactului cu alte popoare, ei începuseră să se închine și altor zeități. Lucrul acesta nu plăcu lui Moise. Lăsând poporul la poalele munților Sinai, el se urcă sus, pe înălțimi. Acolo i se păru că aude glasul lui Dumnezeu dictându-i cele 10 porunci. El scrise aceste porunci, pe două table de piatră și apoi coborând, le aduse poporului evreu. Astfel fu întocmită Legea lui Moise.

Prin ca Evreii începură iarăși bă creația într-un singur Dumnezeu, atotputernic și nevăzut. Credința aceasta într-un singur Dumnezeu se numește monoteism. Numai obiceiul de a jertfi animale nu-l uitară Evreii, și nici Moise nu reuși să-i dezvețe de acest nărav.

3. Recucerirea Palestinei

Evreii sub judecători și regi.

După lungi rătăciri prin pustie, Evreii ajunseră din nou în Palestina și izbutiră s-o recucerească. Acum începură și ei să ducă o viață mai statornică și să se ocupe și cu cultura pământului. Pentru a se putea apăra contra Filistenilor, un popor foarte războinic, unele triburi evreești se uniau din când în când sub un singur șef numit judecător. Judecătorul era în caz de război, comandantul armatei. Cei mai de seamă judecători au fost Ghedeon și Samson.

Samson, spune legenda (Biblia), avea o putere uriașă, cum nu se mai văzuse. Singur învinsese 1000 de Filisteni, fără altă armă decât o falcă de măgar. Taina acestei puteri sta în părul său. Soția sa Dalila, care cunoștea această taină, îl trăda și, pe când Samson dormea, îi taie frumoasele-i plete dându-l pe mâna Filistenilor. Lipsit de puterea de altădată, Samson nu se putu opune și astfel fu luat în robie de dușmanii săi. Îl chinuiră îndelung, îi scoaseră ochii, și apoi îl puseră să învârtească o piatră de moară. Cu prilejul unei sărbători, Filistenii aduseră în marele lor templu și pe Samson, pentru ca poporul să se distreze prin starea în care ajunsese acela, la a cărui vedere tremurau odinioară. Pe când sta între coloanele acelui templu gigantic în care se înghesuiau mii de Filisteni să-l vadă, Samson se rugă lui Dumnezeu să-i mai dea o clipă puterea de altădată; Dumnezeu îi ascultă ruga. Îndată Samson simți în vine focul puterilor. Apucă în brațele lui două coloane și se opinti. O prăbușire grozavă urmă: coloanele se frânseră, iar bolta templului acoperi sub sfărâmăturile ei și pe Filisteni și pe nefericitul Samson.

Cu vremea însă, ostile Filistenilor ocupară o parte din țara Evreilor. Atunci toate triburile se uniră ca să-și apere libertatea și aleseră un rege. Primul rege fu Saul. Acesta izbuti să învingă și să izgonească pe Filisteni. Lui Saul îi urmă David, care se dovedi un rege viteaz. El cuceri de la Cananeeni o cetate de pe Sion și întemee acolo Ierusalimul (la anul 1000), capitala regatului său. Înfrânse cu desăvârșire pe Filisteni și supuse toate semințiile vecine, întinzând regatul său de la Marea Roșie până la Eufrat. David n-a fost numai un rege războinic ci și un poet talentat. El a compus multe imnuri religioase numite Psalmi.

Lui David, i-a urmat la tron Solomon. Acesta fu un rege pașnic și vestit în toată lumea pentru înțelepciunea judecăților și sfaturilor lui. El se ocupă mai mult cu organizarea regatului și cu înfrumusețarea Ierusalimului. Clădi multe palate și isprăvi mărețul templu început de tatăl său David. În lumea veche, acest templu a fost foarte admirat pentru frumusețea și bogăția sa.

Fiindcă Evreii nu construiau monumente, David și Solomon au adus meșteri fenicieni. După moartea lui Solomon, Evreii se împărțiră din nou în două state, care trăiau în neîncetată dușmănie. Din această cauză fură supuși de Babilonieni. Regele acestora, Nabucodo-nosor, duse pe Evrei în robie, în Babilon, unde fură ținuți 70 ani (587). În tot acest interval, Evreii nu se descurajară însă și nu pierdură credința că se vor reîntoarce în patria lor. De mare folos le fură profeții cari prin cântările lor le prevesteau mereu eliberarea și revederea patriei.

Profeții. Din cauza numeroaselor înfrângeri și nenorociri, o parte a poporului evreu începu să piardă credința în Dumnezeul unic. Prin contactul cu popoarele politeiste din vecinătatea lor, ei începură să se închine soarelui, lunei și altor puteri naturale. De la o vreme Evreii începură să piardă și obiceiurile cele bune de odinioară. Cei puternici apăsau pe cei slabi, cei bogați pe cei săraci, regii se purtau cu asprime, judecătorii erau nedrepți, preoții nu-și făceau datoria și exploatau pe credincioși. Atunci se ridicară din clasele de jos profeții. Aceștia erau oameni săraci dar foarte înțelepți și talentați. Ei trăiau mai mult în pustiu de unde veneau adesea și certau cu asprime pe cei ce 'se depărtau de la credința și obiceiurile strămoșești, pe cei care trăiau în lux și destrăbălare, pe preoții fățarnici și pe regii cari se purtau cu asprime. În schimb încurajau pe cei nevoiași și suferinzi.

Profeții au fost premergătorii lui Isus Christos. Cei mai însemnați au fost Isaiia, Ieremia și Daniel.

Intr-adevăr, ostile regelui persan Cirus, cucerind Babilonul, dădură și Evreilor libertatea de a se întoarce în Palestina. Când Alexandru cel Mare al Macedoniei veni contra Perșilor, el supuse și pe Evrei. De sub stăpânirea Macedonenilor, Evreii căzură apoi sub stăpânirea romană. La anul 70 d. Cr. răsculându-se contra Romanilor, aceștia le distruseră templul și îi împrăștiară în lumea întreagă.

4. Literatura vechilor Evrei

Biblia

Am văzut că la zidirea templului, Evreii au fost nevoiți să aducă arhitecți fenicieni căci ei nu se pricepeau în arta construcțiunilor. Nici în sculptură Evreii n-au lăsat nimic; chiar învățătura lui Moise îi oprea: să nu-ți faci ție chip cioplit (decalogul).

Cu științele și industria, de asemenea nu s-au ocupat. În schimb Evreii au fost neîntrecuți în literatură. De la ei ne-au rămas o sumă de scrieri istorice, poetice și profetice cari laolaltă alcătuiesc Biblia.

Cărțile istorice, cinci la număr, încep cu Facerea Lumii și continuă cu întâmplările cele mai vechi din viața Evreilor, încă de pe când erau cârmuiți de patriarhi; apoi înfățișează suferințele lor sub faraoni, fuga din Egipt, rătăcirile prin deșert, legea dată de Moise, cucerirea Palestinei, luptele eroice purtate sub judecători, istoria regilor, decăderea, robia babilonică, reîntoarcerea, din robie și reconstrucția templului.

Cărțile poetice, cuprind poezii religioase, psalmi (ode și imnuri) de o rară frumusețe, pe care Evreii le cântau la serbările lor, în templu, și prin care aduceau laude lui Dumnezeu. Intr-una din aceste scrieri sânt cuprinse proverbele și judecățile lui Solomon, în care se vede multă înțelepciune. Dar nu toate sunt alcătuite de Solomon; cele mai multe sunt și mai vechi.

Cărțile profetice cuprind predicile profeților, mustrările și profețiile rostite de ei oamenilor.

Preluare din «Reflector argeşean» nr. 195 din 19-25 mai 2009

ROMÂNI CU DOR ŞI DRAGOSTE DE ŢARA LOR... NICOLAE TITULESCU

Într-o zi morocănoasă, citeam o carte a Prof. dr. în drept Ion Grecescu intitulată ,,Nicolae Titulescu" şi mă întrebam: de ce atâţia români de ,,calibru greu"- cum spune românul, nu au avut şansa de a-şi expune talentul în ţara de origine?! (Să înţeleg că...mărul rău , îl strică pe cel bun !?) Au trăit şi au ,,creeat" în alte ţări, dar au murit cu gândul la ţara lor natală, la locul unde s-au născut. Vorba cântecului: **,,Iarba verde de acasă, niciodată, niciodată nu te lasă". (** în fugă, amintesc pe câţiva ,ex: Emil Cioran ; Constantin Brâncuşi ; Dinu Lipatti ; Mircea Eliade ; Nicolae Titulescu....şi câţi alţii.) Nu înţeleg, nu înţeleg şi pace. Este cineva nemuritor ?! De ce oamenii sunt răi ?! Mihai Eminescu spunea: **,,De 2000 de ani ni se predică să ne iubim, iar noi ne sfâşiem"**.Dar acum,vreau să ne amintim de **Nicolae Titulescu**, cel mai mare diplomat român al timpurilor, de la moartea căruia s-au împlinit **75 de ani pe 17 Martie.** A fost diplomat şi om politic român, profesor de drept civil la universităţile din Iaşi şi Bucureşti, ministru de externe de două ori, în perioada 1927-1928 şi 1932- 1936- (în timpul Regelui Carol al II-lea). Cea mai înaltă funcţie în diplomaţie , pe care a avut-o **N.Titulescu** , a fost aceea de

preşedinte al LIGII NAŢIUNILOR UNITE –în perioada **1930 – 1931,** unde a avut o activitate diplomatică intensă **pentru consolidarea securităţii europene**, dar şi pentru afirmarea **şi consacrarea principiului neagresiunii.** Prof.Ion Grecescu ne spune în cartea sa, intitulată ,,Nicolae Titulescu"- (pag.33) : În concepţia titulesciană, ,,**pacea este într-adevăr, un fenomen de mişcare. Este un lucru viu care se înfăptuieşte treptat. Pacea nu înseamnă odihnă, nu înseamnă delăsare. Pacea nu este decât un scop, nu e decât o direcţie**". Iar în discursurile sale , în 1907 spunea despre ŢĂRAN: ,,**Pământul constituie bogăţia prin excelenţă,**pentru **că de la el îşi aşteaptă fiecare om hrana**, şi pentru că el se găseşte într-o cantitate riguros determinată, **care nu mai poate creşte progresiv cu nevoile noastre**" . Moare **departe de casă**, în Franţa – 1941, iar în 1992 este adus în ţară şi înmormântat la Braşov. Mă întreb şi vă întreb pe d-stră, cititorii : parlamentarii şi guvernanţii noştri, ştiu aceste lucruri esenţiale pentru bunăstarea naţiei !? Vă las să meditaţi. Vă mulţumesc.

NUŞA CANTEMIR

SOS! Opriţi privatizarea salvării!

ROMÂNII VOR „CAPUL LUI MOŢOC" - ZIS CIOLOŞ!

Tenacitatea răului

Moţoc, capul lui Moţoc îl vrem! Vi se pare cunoscută replica? Face parte dintr-o nuvelă a lui Costache Negruzzi în descrierea unor evenimente şi epoci contemporane cu Alexandru Lăpuşneanu. Dar cine era acest Moţoc? Ei bine, era omul de încredere al domnitorului şi cel care putea fi considerat eminenţa cenuşie a Domniei. Nu el era de vină de nelegiurile din ţară, dar el trebuia sacrificat pentru ca adevăraţii vinovaţi să se menţină. Dar, ce-mi veni, vă veţi întreba, cu aceste incursiuni în trecutul istoriei? Nu-i niciun motiv de nedumerire, vă voi răspunde pentru că, asta trebuie să observaţi, istoria se repetă. Şi se repetă cu o asemenea osârdie încât îţi vine să crezi că proastele practici fac parte din felul nostru de a fi. Şi mai este ceva, ce parcă aduce şi o senzaţie de noutate: de douăzecişişase de ani încoace, nu ne place ca ceva, în ţara asta, să meargă bine. Iar dacă din întâmplare merge totuşi, atunci musai să-l facem să dispară. Toate însă au un rost. Nimic nu se face fără interes. Vă mai amintiţi cred, că nu este prea îndepărtat în timp, episodul din 2012 când preşedintele de atunci, nimeni altul decât Traian Băsescu (al cărui urmaş, ne tot făcea să înţelegem Elena Udrea, îi suntem!...), se pornise să privatizeze instituţia Salvării şi SMURD-ul. Şi asta de ce? Pentru că un om dedicat, venit din alte meleaguri dar legat de meserie şi de plăcerea traiului pe plaiurile mioritice (se vede treaba că nu cunoscuse decât „piciorul de plai" şi „gura de rai" nu şi obiceiurile pământului) pusese pe roate un sistem care tindea să se perfecţioneze. Şi nu un sistem oarecare, ci chiar cel legat de salvarea vieţilor de oameni. Ei bine, o asemenea nişă, şi-or fi spus căutătorii de nestemate gata aduse la suprafaţă, nu trebuie să le scape şi, de aceea, au pus la cale preluarea sistemului, pus pe picioare de medicul de origine arabă Arafat, pentru a-l privatiza. Numai manevrarea sistemului de achiziţie şi comercializarea de medicamente probabil că nu le mai satisfăcea poftele fără limite. Atunci, în 2012, nu le-a reuşit. Şi asta pentru că s-a pornit din inima ţării, tocmai de la Târgu Mureş, o mişcare de susţinere a temerarului medic Arafat, mişcare care s-a extins cu iuţeala fulgerului obligându-i pe doritorii de profituri nemuncite să facă un pas înapoi. Tenacitatea răului este însă proverbială. Clanul ce-l avea în frunte, în această zaveră, pe Traian Băsescu, a considerat ratată doar o etapă, o bătălie, dar nu şi întregul război. Pentru că, iată, se reia lupta, cu alte metode, pe un plan tactic altfel organizat. Observaţi, boieri dumneavoastră, cum se produc atacurile prin învăluire. Păi nu a mirat pe nimeni că de moartea nefericitului poliţist care deschidea drumul ministrului de interne nu este vinovat nimeni din cei care au lăsat groapa din drum incorect semnalizată ci ministrul care, până la demonstraţia adjudecată, nu încălcase nici o prevedere legală? Şi tot astfel, de dezastrul de la Club Colectiv se caută vinovaţi exact acolo unde amestecul în organizare era zero, dar implicarea în minimizarea tragediei a fost maximă? Toate focurile s-au concentrat pe o direcţie ce în mod logic şi de bun simţ ar trebui să fie secundară. Nu modul de organizare a spectacolului, nu modul de funcţionare şi de până atunci a acelei lupanare, nu materialele folosite în construcţie şi în recuzita de efecte spectaculare au devenit ţinta anchetei post factum ci modul cum s-a acţionat pentru salvarea de vieţi. Remarcam atunci, în toiul evenimentului, unitatea celor responsabili de micşorarea efectelor. Scoteam în evidenţă abnegaţia corpului medical din spitale şi din toate celelelate instituţii de profil. Remarcam faptul că prin eforturi concentrate se reuşise, pentru prima oară în douăzecişişase de ani să nu se plângă nimeni ca le lipseşte aia sau ailaltă. Acel eveniment tragic a demonstrat că se pot face minuni când oamenii sunt oameni şi când se acţionează cu profesionalism şi cu unitate. Ei bine, tocmai asta se speculează acum. Şi se speculează mârşav şi dirijat către o singură ţintă. Nu spre remedierea punctelor ce s-au constatat ca puncte slabe, ci spre a pune mâna pe o pradă aducătoare de profit imediat şi de durată. (Asta cu durata, fără abnegaţie şi profesionalism este doar o Fata Morgana, goana numai după profit nefiind altceva decât prăbuşirea către neant). A revenit iar ţintă omul care ţine în mână sistemul de intervenţii de urgenţă care s-a încăpăţânat ca, în pofida loviturilor sub centură primite cu o insistenţă mârşavă să continuie să trudească la perfecţionarea operei menite să slujească omul în cele mai nenorocite situaţii de viaţă spre moarte. Dacă ai observat, dumneata stimabile cititor al acestor rânduri, nu se spune nimic despre adevăratele cauze ale dezastrului. Totul este îndreptat pe scoaterea în evidenţă a minusurilor sesizate în acţiunile de salvare a ce se mai putea salva. Şi nu este greu să observăm că, aproape deloc miraculos, actualul guvern răspunde cu promtitudine ordinelor sau metodelor fostului preşedinte care, bine şcolit în sistemele ceauşiste de securitate, îi are pe toţi la mână şi-i dirijează şi acum cu mână de fier. O comisie de control a actualului guvern, condusă de omul care a fost (şi nu ştiu de ce nu ar fi şi acum) în slujba preşedintelui Băsescu a anchetat nu cauzele dezastrului ci cum a acţionat ISU şi SMURD cu adresă directă către omul Arafat. Iar luat la întrebări de presă, primul ministru Cioloş nu găsea alte cuvinte şi alte idei decât cele care dirijau spre concluzii (e drept, nepronunţate în clar) care să evidenţieze greşelile de organizare a SMURD. Nu contează că în argumentaţia lor se calcă în picioare principii şi logici. Totul trebuie să conducă la scopul dictat: Eliminarea medicului Arafat, cel care a stat până acum drept dig în calea privatizării sistemului de intervenţii de urgenţă, sistem unic şi integrat, atât pe orizontală, cât şi pe verticală. Un sistem care funcţionează şi continuă să se perfecţioneze. Ei bine, tocmai bun de preluat în scopuri mercantile, exploatat la maximuum, până la epuizare, fără a adăuga ceva, orice adaus însemnând pagubă în buzunarele nesătule ale profitorilor de duzină. Şi, trist dar realist, prognostichez că voinţa li sa va împlini şi, peste doar câţiva ani, vom discuta la trecut despre un vis ce se profila maiestuos. Iar distrugerea se va produce sub ochii noştri, făcându-ne părtaşi colectivi, cu aureola noastră de moluşte gelatinoase şi cu reacţii insesizabile. E trist!

VICTOR VERNESCU

UE AM VRUT... SĂRĂCIE AM PRIMIT

Grele vremuri trăim după 25 de ani când entuziaşti „ne-am revoluţionat”, prin mişcarea de la Timişoara începută la 17 Decembrie 1989. Eu nu spun că Ceauşescu a fost un sfânt. În schimb , el a dorit repede o România a românilor şi nu s-a gândit niciodată că România va ajunge la fel ca ultima colonie din ultimele ţări africane care este condusă de unele puteri europene. Când Ceauşescu promitea că ne mai dă 200 Lei la salariul de 1800 lei care era „minim pe economie”, l-am huiduit, considerând că este prea puţin. Am pus mâna pe armele de la fostele gărzi patriotice, am atacat unităţile militare care în legitimă apărare, conform regulamentului, au tras şi chiar ne-au împuşcat. Cei mai mulţi ne-am împuşcat între noi, pentru că eram copii fără minte, jucându-ne cu armele. Pregătirea pentru acest eveniment de distrugere a suveranităţii ţării, a început demult, de prin 1980 când, „dictatorul”a încercat să plătească uriaşa datorie făcută după obţinerea „clauzei naţiunii favorizate” care se ridica la circa 15 miliarde de dolari. Timp de 10 ani Ceauşescu a plătit „fără murmur”, datoria către Occident. În aceeaşi perioadă posturile Europa Liberă şi-au amplificat criticile împotriva politicii de austeritate impuse de dictator. Românii au crezut că după ce-l vor da jos pe Ceauşescu, condamnându-l la moarte fără o judecată, vor trăi ca în „sânul lui Avram”, fără să muncească, cheltuind, unii dintre ei „furăciunile”, dosite în timpul „prigoanei comuniste”. Pe Ceauşescu l-am omorât. Creştineşte se spune „Fie-i ţărâna uşoară”. În schimb, „furăcioşii” au ieşit la iveală bucuroşi fiind de „efectele economiei de piaţă”, sau cum a zis domnul Iliescu „economia socială de piaţă”. Au urmat ani buni de scoaterea peste graniţă a tot ce se putea din întreprinderile construite prin frig, foame şi lipsuri. L-am adulat pe Raţiu şi Câmpeanu iar lui Coposu i-am ridicat osanale. În schimb, pe şest, „dracul capitalist” din Occident îşi înfipsese coada în rândul eşalonului 2 şi 3 ale conducerii fostelor întreprinderi ale statului. Prin „şoptele şi momele”, prin şpăgi mai mari sau mai mici, având girul fostului CPUN, au înfiinţat „distrugătorul” AVAPS, apoi FPP şi FPS. Prin aceste organisme ale statului şi datorită reorganizării de tip „jidănesc” la care şi-au adus o contribuţie esenţială Petre Roman cu „mormanul de fier vechi” al industriei româneşti, apoi „ilustrul” Stolojan, acum euro-parlamentar, care s-a născut în burta mamei sale capitalist. Acesta ne-a dat ordonanţa de guvern nr. 834 şi păguboasa lege a înfiinţării sociatăţilor comerciale. Şi ne-a mai dat un lucru foarte important. Liber la furtul bunurilor acestor societăţi, având în vedere sărăcia poporului român şi sprijinul pe care guvernele statelor Occidentale le-au acordat acestor numiţi „investitori stăini”. Aceştia ne-au luat totul. Ne-au luat fetele p care proxeneţii le-au trimis la produs şi abia acum, recent, după 25 de ani, actualul Guvern se străduieşte timid să-i bage la puşcărie. Datorită sărăciei, „crema ştiinţei şi ingineriei româneşti”, au emigrat în ţările lor bogate, pentru că guvernanţii ultimilor 25 de ani nu au sprijinit întreprinderile româneşti. Prin marea inginerie financiară teribilul finanţist Mugur Isărescu a distrus sistemul bancar românesc, aservind leul românesc celor 2 monede actuale: dolarul şi euro. Deşi timid, în jurul anului 2002, Camera Deputaţilor, prin Comisia de Cercetare a Abuzurilor, a luat în discuţie distrugerea sistemului bancar Românesc, acest lucru fiind doar un „foc de paie”. Comisia a sesizat, ambasadorul american a luat notă, iar marea mafie sprijinită de Justiţia Românească a tăcut. Demn de remarcat este faptul că probabil a fost o înţelegere între Gorbaciov şi americani asupra modului în care să se împartă „bunurile ” după defuncta Românie. Şi întradevăr acum după 25 de ani, putem trage concluzia cu privire la adevăr. Americanii şi-au luat partea lor şi doar din proasta afacere a autostrăzii Bektel, România a pierdut un miliard de euro. Nemţii au luat şi ei partea „grasă” a afacerii numită România. Au urmat apoi Italienii, Olandezii şi alţii care au pus mâna pe circa 3 milioane de terenuri arabile. Austriecii ne-au luat „sufletul din pământ” prin petrolul românesc cumpărat pe doar câteva zeci de automobile de lux. Nici ruşii nu au stat cu mâinile încrucişate. Ei au luat marile combinate de prelucrare a fierului şi oţelului pe care le-au falimentat şi le-au distrus până în temelii, pentru a nu le mai face concurenţă. Pentru englezi care şi aşa nu erau la „sufletul americanilor”, nu a mai rămas decât combinatul de la Galaţi pe care, prin investitorul englez de origine indiană, puţin câte puţin le-au pus pe butuci împreună cu cele 2 oraşe Galaţi şi Brăila, de unde proveneau cele apropae 40.000 de muncitori. Sigur că povestea este lungă şi ar trebui să fie auzită şi de membrii Parlamentului Român care timp de 25 de ani au trădat interesele României, ocupându-se de problemele minore ale statului român, respectiv de câini, sau de diverse probleme pentru ca populaţia să uite de art. 1 din Constituţie. De fapt, actuala generaţie de tineri nu mai sunt interesaţi de nimic, jumătate dintre ei fiind aproape analfabeţi. Şcoala românească după 100 de ani de succese, a devenit doar o sursă de cumpărare a eminenţei cenuşii apărută din rândul celor 3 milioane de elevi şi studenţi dintre care Occidentul extrage doar câteva sute. Cercetarea este zero. Sănătatea este sub zero, ea fiind apanajul doar celor care au ruşit prin diverse mijloace, să acumuleze capital.

Boc şi Băseştii lui... să se ducă dracului

Cea mai neagră perioadă din istoria post decembristă a fost perioada 2004-2014, timp de 10 ani când ne-a condus „luminosul Traian” şi „pârţul său Boc”. Această perioadă neagră din istoria României a culminat cu semnarea de către Traian Băsescu, fără un referendum, tratatul cel mai important de intrare în UE, la 1 Ianuarie 2007. A urmat apoi semnarea tratatului de la 1 Decembrie 2009 intitulat „Tratatul de la Lisabona”. Acest tratat a fost o urmare a neânţelegerilor dintre cele 15 ţări Occidentale, iar lucrul cel mai important pentru acest tratat este faptul că unele state occidentale nu au fost de acord cu elaborarea unei Constituţii Europene care ar fi reprezentat cea mai mare nenorociere pentru România. Pe Boc „stânga” l-a dat jos. A urmat cealaltă coadă de topor a „dreptei” româneşti – Mihai Răzvan Ungureanu, care a domnit doar 79 de zile. Au urmat apoi timp de 4 ani măsurile unei „stângi moderate”, care şi ea acea la bază elemente ale unor capitalişti sălbatici, îmbogăţiţi peste noapte. Dar despre „morţii stângii” să vorbim doar de bine. Spunem acest lucru, pentru că unii dintre ei au mai făcut şi ceva pentru cetăţeni.

(continuare în pagina 16)

(urmare din pagina 15)

În schimb, acum, după ce la conducerea PSD a ajuns prin diverse „maşinaţiuni” ale culiselor politicii româneşti, dl. Liviu Dragnea, „stânga românească” se află într-o mare degringoladă. Spunem acest lucru pentru că Liviu Dragnea nu are nimic cu stânga românească, nu are nimic cu clasa de mijloc, nemaivorbind de majoritatea clasei de jos. Şi sum s-ar putea dl. Dragnea să se numască conducător al „stângii” când domnia sa şi-a construit un imeriu în care doar locuinţa se întinde pe aproape 7 ha, pe vreo 2-3 străzi. Şi atunci ne punem întrebarea „ce caută domnia sa în vârsul piramidei stângii?”. Aceeaşi întrebare am putea să i-o adresăm şi preşedintelui Iohannis care a fost propulsat de un partid care nu a fost nicioadată de „Dreapta” ci ce mult de „Centru dreapta”. Spun acest lucru pentru că liberalii niciodată nu au fost de „dreapta”. Ei au fost cel puţin de centru, cu ramnificaţii spre „stânga” şi nu spre „sânga extremă”, nemaivorbind de comunismul exportat din ţările europene în 1916, prin Lenin, care a construit primul stat „anarho-comunist”. Se pare că în prezent asistăm la o societate în România de tip „anarho-capitalistă” unde, marea mafie acoperită de lege, „face legea”. Sigur că despre starea actuală a statului român doar pe ici pe colo unii deputaţi din parlament mai vorbesc. Aş nominaliza doar pe senatoarea Anghel care provine din rândul învăţătorilor, în rest nimic nou sub soarele democraţiei româneşti. Sigur că vom mai discuta modul cum societatea românească se modernizează sub pavăza ocrotitoare a procurorilor. Dar până atunci credem că este necesar să dăm publicităţii o parodie a poeziei lui Arghezii care a apărut pe intrnet şi care face o trecere în revistă a situaţiei majorităţii românilor, ca după o viaţă de muncă şi suferinţă s-au trezit cu pensii şi salarii între 400 şi 1000 de lei. În acest context trebuie „să te cruceşti” când vine FMI „braţul înarmat economic al dolarului”, vine şi impune guvernului măsuri de austeritate. Oare până unde merge austeritatea la români în viziunea FMI? Până unde merge austeritatea românilor în viziunea lui Băsescu şi Boc? Mai mult decât atât, Băsescu se laudă public că ne-a trecut prin criză. Care criză? Unde s-au dus aurul de la Roşia Montana? Unde este petrolul românesc? Cine l-a luat? Unde este curentul electric de la centralele electrice pe cărbune şi pe apă? Oare de ce noi trebuie să importăm curent de la Cehi şi de la Polonezi în condiţiile în care avem centrale electrice care nu mai funcţionează, iar noi plătim curentul cel mai scump din Europa? De ce nu funcţionează mare termocentrală de la Doiceşti, unde nemţii s-au îmbogăţit doar prin punerea în valoare a cenuşii rezultate timp de 100 de ani de funcţionare a centralei. Unde este cimentul românesc? Unde este marea flotă de pescadoare a României? Unde sunt compexele industriale de la marginea Bucureştiului? Unde sunt marile fabrici de la Arad, Braşov, Craiova, Piteşti? Oare cine trebuie să plătească în faţa poporului român aceste mari distrugeri? România nu mai are armată naţională. În prezent, protecţia cetăţenilor se face doar prin cei aproape 1 milion de membrii ai societăţilor de pază care îî păzesc doar pe marii miliardari şi interesele lor. Mai mult decât atât, absolvenţii facultăţilor, majoritatea se încadrează la marile supermarketuri, la casele de amanet, ca simplii vânzători. Aceasta este fericirea pe care Occidentul ne-o hărăzeşte. Şi când te gândeşti că „l-am împuşcat pe Împuşcatul”. Cu cei 1800 lei cât era salariul atunci, plus 200 promişi, orice angajat putea să trăiască boiereşte acum 25 de ani.

Parodia poeziei „Testament” după Tudor Arghezi

Testament

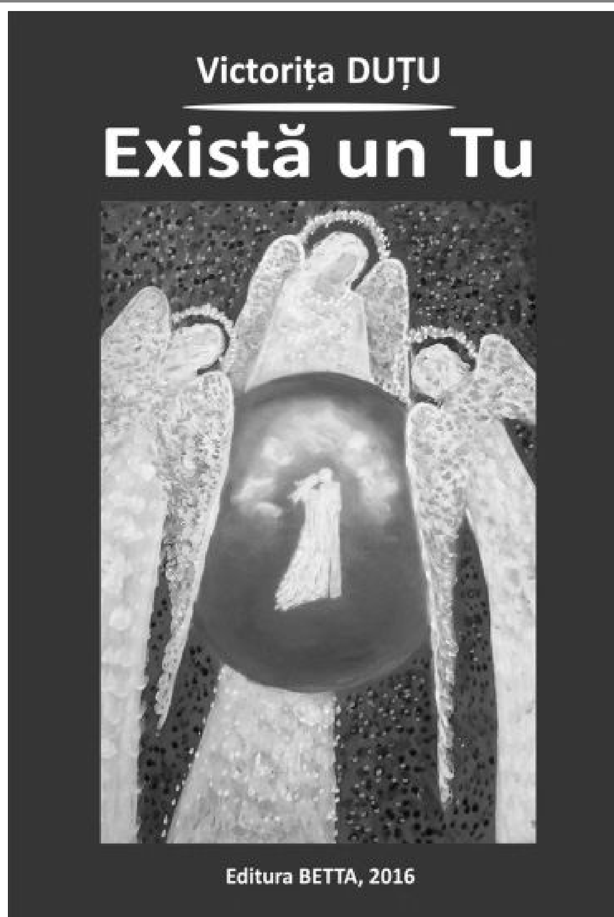
(după Tudor Arghezi)

Nu-ţi voi lăsa drept bunuri, după moarte,
decât o casă, fiule, o-mparte
cu fraţii tăi, aşa cum socotiţi,
căci altă casă n-o să mai primiţi!
La anii mei (destui!), eu nu am ştire
ca-n "epoca de tristă amintire",
hulită ieri, dar astăzi regretată,
să-şi fi făcut atâtea griji un tată
că, după ce va trece-n nefiinţă,
copiii n-or să aibă locuinţă.
Tu, vezi de pune banul peste ban,
balconul să-l închizi cu termopan,
să-l faci o locuinţă potrivită
pentru Getuţa, dacă se mărită,
Gigel, cu-ai lui copii, câţi or să fie,
să locuiască în bucătărie,
sufrageria, de-i compartimentată,
s-o foloseşti tu cu Mioara, tată,
iar dormitorul, de-l închiriaţi,
aveţi şi nişte bani asiguraţi.
Ca să pot, azi, acest apartament
să vi-l asigur printr-un testament,
am fost cu stăpânirea în prigoană
şi-am mers din garnizoană-n garnizoană,
am locuit în câte-o chichineaţă
şi ceaiul mi-am făcut la o zăgneaţă,
sudoarea muncii zecilor de ani
am pus-o-n casa asta, nu în bani,
gândind că voi avea, la bătrâneţe,
un loc în care să îmi daţi bineţe,
când veţi veni la mine, oarecând,
în jur nepoţii să îi văd râzând
şi să dau huţa-huţa pe genunchi
vlăstarele din prea bătrânu-mi trunchi.
Nu crede în programul "Prima casă",
că asta-i, tată, vorbă mincinoasă
cu care vor, desigur, guvernanţii
să îşi atragă, cât mai mulţi, votanţii
şi nici în Nuţi Udrea să nu rişti
să te încrezi, că vin specialişti, nu zece, dar niciunul pe la sate,
nici de le-ar face dânsa chiar palate!
Durerea strânsă, surdă şi amară,
au pus-o-n geamantan, plecând din ţară,
s-ajungă "căpşunari" prin Danemarca,
văzând c-aicea se scufundă barca.
Să revenim, eu zic, la testament!
La bancă ţi-am trecut, prin virament,
în contul tău deschis acum doi ani,
la sfatul mamei tale, nişte bani.
E suma ce a fost agonisită
din pensia aceasta nesimţită
pe care Boc şi doamna cea bălaie
se dau de ceasul morţii să mi-o taie.
Cu banii ăştia ştii tu ce-o să faci,
sunt bani pentru colivă şi colaci
şi, s-ar putea, din ei să-ţi mai rămâie
şi pentru două boabe de tămâie.
Cu astea, eu închei acest legat
pe care, astăzi, iată, l-am semnat...
Tatăl risipitor

Lidia GROSU cronica la „Există un Tu”

POETA VICTORIŢA DUŢU: LECŢIA INFINITURILOR

Poeta, dar şi pictorul Victoriţa Duţu, pasionată de lumea exactă a spaţiilor infinit dimensionale, descoperă lumile din preajma acestora *(„Acest infinit/ E trăit cu/ Putere/ În cele ce sunt/ Ale lumii ei/ Mâna scrie/ Cuvintele cheie/ Şi sufletul/ Cuprinde în el/ Nesfârşirea / De infinit / Ce este pasul / Tău / Făcut în / Lumea celor ce/ Sunt cu/ Omul ce/ Creşte în Tine/ Cu sufletul/ Infinit/ În infinitul/ Tău”(p.4)*, urmând calea indicată de vectorii pasionaţi şi de alte necunoscute, încărcătura lor, absolut misterioasă, fiind subordonată unei traiectorii a mişcării arbitrată de substraturile fiinţei şi a căror încoronare este asigurată de echivalenţi merituoşi în funcţionale definite de... emotivitate: *„Acum infinitul este/ Doar o gândire / o stare a minţii/ Ce-şi făureşte căi/ Şi infinitul pătrunde/ În simţirea firii/ Făcând loc/ Luminii/ ca-n ziua dintâi”(p.3).* Succesivitatea luminii este precumpănitoare. Este ceea ce îl incită pe eul poetic, acesta păstrându-şi din umbră rolul de mediator al monologului/ meditaţiei asupra existenţei, dar oferind prioritate dialogului realizat prin intermediul pronumelui personal „Tu”, cu majusculă, la acelaşi caz nominativ declinat, a cărei valoare este una cu extensiune universală – T*u-lumea; lumea-tu* – pe drumul cu paşii-podoabă ai pomului vieţii ce nu-şi pierd din viabilitate: *„Există un Tu/ la care lumea să/ privească/ există un Tu/ în jurul căruia/ lumea se roteşte/ El păşeşte tăcut/ către fiecare privire/ către fiecare pas/ şi drumul lăsat/ în urmă/ devine lumină”, (p.2).* În selectarea infinitului din infinit, „Tu eşti marele Tu/ al lumii noi”, (p. 6), care deschide poarta spre veşnicie, sugerând asimilarea lecţiei ce necesită o continuă repetare: *„Şi lumea/ Cu omul din ea/ Îşi găseşze/ în Tine/ Infinitul său”* (p.5). La hotarul dintre exactitate şi emotivitate, „Cuvântul infinit/ Zideşte lumea” şi acesta, cu chipul aceluiaşi Tu, devine divinitate şi „Idee / izvorâtă/ din rostirea ta/ Către ceea ce este/ să fie” (7). Autoritatea

crepusculelor interioare cedează imensităţii cosmice *(„Scânteiază/ apusul de soare/ Parcă un alt soare/ A răsărit...”* (19)*)* „ce cuvântă / în lumea de aici / cuvintele / Lui / devenite miracol / al firii”, pentru că „El e Mirele lumii/ Ce transformă/ Lumea/ în scântei de răsărit...” (p.8). Plină de generozitatea purităţii Aceluia ce este Cuvânt, autoarea Victoriţa Duţu transmite nenumăratelor rotaţii pe circumferinţă a cuvintelor neîntinate ale omului de creaţie cu claritatea pentru lecturarea semnelor convenţionale cu „cel mai înţeles preţ” – „inima alege după dragostea ei” – „către iubirea/ celui ales să fie”. Sunt înţelesurile ce le propune lumii infiniturilor din infinit şi cu care se contopeşte poeta Victoriţa Duţu, sorbind din cupa împlinirii licoarea propriilor tălmăciri întru revigorarea grădinii din suflet *(Port în mine/ o grădină ascunsă/ cuvintele Tale* (p. 22)*)* –şi a devenirii acesteia Lumină a Celui de Sus întru „veşnica binecuvântare/ de a trăi/ în lumea Lui/ restaurată în sărbătoare”. Hologramă a cuvântului, cu unul şi acelaşi titlu intuit pentru fiecare poem– „Omagiu cuvântului” –, citită de la început spre sfârşit ori viceversa, poezia Victoriţei Duţu este o curgere într-o singură direcţie – în cea în care „Pasul tău a devenit în lume Cuvânt”(88) spre „ziua cea de la începuturi”(85)– , dar şi asigurare că omul de creaţie simte, respiră, activează, există prin cuvânt, chemările interioare fiind o năucitoare dorinţă de recapitulare a sensurilor *(”El te învaţă/ Tăcut/ Cât de mare/ Este fiecare/ Punct al trăirii/ Şi te aşteapt / Să îl păşeşti/ Transformându-l în curgerea lui / În drumul / Căutător de / Sens în lumina / Născută din / Lumina pură”*, (p. 79)*)* întru redescoperirea dintotdeauna a spaţiuului infinit confortabil pentru *„Locuirea Gândului tău/ În minunea de a fi/ La tine/ Acasă/ Acasă cu El”(*82).

LIDIA GROSU, POETĂ, CRITIC LITERAR, CHIŞINĂU, 2016

LITERATURA PE ÎNŢELESUL TUTUROR

DESPRE SUFLETELE BOGATE ALE CELOR SĂRACI

IOANA STUPARU, „Zbor peste Marea Panonică”

Ioana Stuparu este o scriitoare harnică şi convinsă că are despre ce să ne povestească, de aceea volumele sale apar cu periodicitatea unei profesioniste, fiind tot mai apreciate de critici literari şi confraţi, ca: Eugen Cojocaru, Victoria Milescu, Emil Lungeanu, Dom Popovici, Geo Călugăru, Florica Gh. Ceapoiu, Floarea Necşoiu şi alţii. În cărţile sale, între care amintim: romanul trilogie „Oameni de nisip", precum şi: „Tovarăşi de ultimă zi", „Vera"; volumele de versuri:"Sfeşnic târziu", „Cununa rapsodului"; teatru: "Miniona" şi altele, autoarea abordează teme diferite, tratate cu sensibilitate şi cu o mare putere de observaţie a unor amănunte semnificative - de acea scrierile sale sunt citite cu plăcere, deoarece majoritatea oglindesc sufletele bogate ale celor săraci. De exemplu, în volumul recent, „Zbor peste Marea Panonică", autoarea ne prezintă câteva personaje din lumea satului, în perioada anilor 1960- 1962, când majoritatea tinerilor de la sate caută un loc de muncă salariat şi se străduiesc să-şi asigure o profesie rentabilă. Tradiţiile satului românesc, gospodăria cu o economie închisă, familia şi vecinii sunt înfăţişate cu elementele lor specifice. Aşa cunoaştem familia Răditei şi a lui Simion, oameni harnici, trudind la câmp, dar şi cultivând lângă casă o grădiniţă cu flori, divers colorate, ca simbol al dragostei lor pentru frumos. Cei doi se străduiesc să aibă copii, îndeosebi băieţi, dar nu prea au parte, deoarece unii mor prea devreme, distingându-se însă gemenele, Corina şi Aura, care, după absolvirea şcolii primare din sat şi a liceu agroindustrial, pleacă în lume să-şi găsească de lucru. Însă, la o răscruce de cale ferată, drumurile lor se despart, Corina reîntorcându-se acasă, pentru a munci alături de părinţi, iar Aura ajunge într-o fermă pomicolă, în formare, unde are prilejul să-şi exercite profesia. Cunoaşte oameni noi, majoritatea proveniţi din Moldova, atraşi de câştigul bun obţinut aici. Toate acestea sunt elementele pregătitoare, pentru a reliefa apoi, mai amănunţit, personajul principal, pe Aura cea frumoasă şi harnică, muncind pe dealurile dintr-o zonă geografică de graniţă. Sarcina ei este să supravegheze respectarea regulilor tehnice de plantare a pomilor: adâncimea gropilor, umiditatea, poziţia dreaptă a pomilor - trudă pe care o face cu drag şi dăruire, cunoscând, pe parcurs, şi alţi eroi ai acţiunii: directorul staţiunii, contabila, un doctor, un pădurar, un ciobănaş mioritic şi familia bătrânilor Uica Todor şi Mama Niţa, care o găzduiesc pe fată şi o sfătuiesc în relaţiile sale cu oamenii din jur. Apar şi personajele negative: doctorul şi pădurarul - doi bărbaţi mai agresivi, care o plăceau pe Aura, dorind-o parteneră, deşi amândoi erau căsătoriţi. Dar fata, în virtutea tradiţiilor morale strămoşeşti, rezistă cu tact insistenţelor acestora, refuzând să se încurce în aventuri erotice şi hotărând, în cele din urmă, să plece la lucru în altă parte, unde are posibilitatea să-şi continue studiile superioare, la o facultate de specialitate. Atât din atitudinea ei, cât şi din dialogurile purtate cu cei doi, desprindem sufletul de aur al acestei fete sărace - numele ei, Aura, părându-mi-se sugestiv pentru comportamentul său frumos şi moral, adică fata cu suflet de aur, care ştie să înfrunte greutăţile vieţii. Titlul volumului, "Zbor peste Marea Panonică," a fost ales după afirmaţia unui personaj că, odinioară, pe locul acela a fost o mare, iar solul este numai bun pentru înflorirea unei mari livezi cu pomi fructiferi. Este o carte simplă, dar convingătoare, dovedindu-ne că autoarea ei are talent, manifestă multă sensibilitate şi ne prezintă ca o mamă bună fata pe care a îndrăgit-o . De faptul, consemnat de la început: "Dedic această carte fiicei mele SIMONA", poate fi sugestivă în acest sens. Iată şi un exemplu de stil specific acestei autoare de perspectivă: "Aura se pomenea adesea întrebând: "Doamne, cine sunt eu? De unde şi până unde atâta credinţă a mea că pot zbura peste aceste ţinuturi ? De unde atâta dorinţă de a zbura peste Marea Panonică ? denumire care mi-a devenit deodată foarte cunoscută şi dragă?"(p.50) Tonul scrisului său este firesc, logic, bine conturat, semnificativ şi convingător: "Nu se ştie dacă preţuiau viaţa sau se jucau de-a viaţa" (p.52). Am parcurs cu plăcere acest volum de mici dimensiuni, convingându-mă că, despre orice ar scrie, Ioana Stuparu poate desprinde esenţele: ştie să conducă dialogurile cu multă abilitate, are un simţ coloristic atrăgător, ne înfăţişează uneori adevărate scene cinematografice, aşa cum ar fi drumurile fetei peste dealuri, călare sau în şaretă, ca o Ileana Cosânzeană, pusă în slujba unei livezi înflorite, aşa cum şi-o imaginează într-un viitor apropiat. Am încredere în talentul şi sârguinţa Ioanei Stuparu şi-i urez succes pe mai departe!

ION C. ŞTEFAN

POLIŢIA ÎN ACŢIUNE

Sancţiuni aplicate de poliţiştii rutieri

• Polițiștii Serviciului Rutier Argeş, şi cei ai birourilor şi formațiunilor rutiere municipale şi orăşeneşti au acționat pe raza de competență, ocazie cu care au aplicat 279 de sancțiuni contravenționale în valoare totală de 53.907 lei, au reținut în vederea suspendării dreptului de circulație 15 permise de conducere şi au retras 9 certificate de înmatriculare.

• Polițiștii din cadrul Biroului Rutier Piteşti l-au depistat pe P.D., de 31 de ani, din comuna Corbi, care conducea un autoturism pe raza comunei Budeasa, având dreptul de a conduce suspendat. În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 335 din Codul Penal.

• Polițiștii din cadrul Biroului Rutier Piteşti au depistat-o pe C.I., de 40 de ani, din municipiul Piteşti, care conducea un autoturism pe str. Calea Câmpulung, având permisul de conducere reținut. În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 335 din Codul Penal.

Contrabanda cu ţigări, în atenţia poliţiştilor

• Polițiștii din cadrul Secției 1 Poliție Piteşti l-au depistat pe P.Ş., de 52 de ani, din oraşul Costeşti, care transporta pe str. Ştrand cantitatea de 800 țigarete, nefiscalizate, fără timbru fiscal emis de autoritățile române. În cauză s-a întocmit dosar penal pentru săvârşirea infracțiunii prevăzute şi pedepsite de art. 270, alin. 3 raportat la art. 270 alin. 1 din Legea 86/2006 Rep., iar întreaga cantitate de țigări a fost ridicată în vederea confiscării.

Mandat pus în executare de poliţişti

• Polițiștii din cadrul Poliției Oraşului Mioveni i-au depistat pe A.N.N., de 38 de ani şi pe M.V., de 43 de ani, ambii din oraşul Mioveni, pe numele cărora Judecătoria Piteşti a emis mandate de executare a pedepsei închisorii, fiind condamnați la 3 ani şi 6 luni, respectiv 1 an şi 6 luni închisoare, pentru infracțiuni la regimul rutier.

UMOR LA REFLECTOR

Iohannis este primit în vizită la regina Elisabeta a II-a. Impresionat de personalitatea reginei, o întreabă:

- Majestate, cum reuşiți să aveți un leadership de acest nivel?
- Simplu, mă înconjor de persoane inteligente.
- Şi cum vă dați seama dacă sunt inteligente?
- În funcție de răspunsul pe care îl dau întrebărilor mele. Să vă arăt. Regina pune mâna pe telefon şi-l sună pe David Cameron.
- Bună ziua, domnule prim-ministru.
- Bună ziua, majestate.
- Domnule Cameron, am o întrebare pentru dumneavoastră. Părinîii dumneavoastră au un copil, acesta nu este nici fratele dumneavoastră nici sora dumneavoastră. Cine este acesta?
- Foarte simplu, majestate, sunt eu.

Se întoarce Iohannis la Bucureşti şi-l cheamă la el pe Mihalache.

- Mihalache, am o întrebare pentru tine.
- Sigur, domnule preşedinte, vă ascult.
- Mihalache, părinții tăi au un copil care nu este nici fratele tău şi nici sora ta, cine este acest copil?

După câteva momente de pauză, Mihalache răspunde:

- Domnule preşedinte, nu este o întrebare simplă, vă rog să-mi dați un pic de timp să mă gândesc la ea. Cheamă Mihalache toți consilierii preşedintelui la consultări, dar tot nu reuşesc să găsească răspunsul. Atunci, unul mai isteț are ideea să-l sune pe Pleşu.
- Domnule Pleşu, vrem să vă adresăm o întrebare. Părinții dumneavoastră au un copil care nu este nici fratele şi nici sora dumneavoastră. Cine este acest copil?
- Foarte simplu, acel copil sunt eu. Aleargă Mihalache într-un suflet la Iohannis să-i dea răspunsul.
- Domnule preşedinte, am răspunsul. Acel copil este Pleşu!
- Mihalache, eşti un bou, nu este Pleşu, este Cameron!

INFARCTUL MIOCARDIC ŞI 9 PAŞI SIMPLI PENTRU O INIMĂ MAI SĂNĂTOASĂ!

• Ce s-a întâmplat cu inima ta?

Deja ştiți că ați suferit un atac de cord. Termenul medical este de „infarct miocardic", prescurtat ca IM. Vă oferim, în cele ce urmează, câteva informații care să vă ajute să înțelegeți ce anume a cauzat infarctul miocardic (IM).

• Inima

Inima funcționeză ca o pompă. Ea are patru camere - două atrii şi doi ventriculi - ce lucrează împreună pentru a pompa sângele prin vasele de sânge în întreg organismul. Pereții acestor camere sunt formați din țesut muscular (miocardul) cu anumite trăsături caracteristice ce asigură relaxarea şi contracția ritmică şi sincronizată a atriilor şi ventriculilor. Această sincronizare a activității cardiace asigură circulația sângelui în organism. Frecvența cu care se contractă inima este în medie de 72 bătăi /minut (frecvența cardiacă). Pentru a se menține în stare normală de funcționare, chiar şi inima are nevoie de un aport adecvat de sânge. Acest aport sanguin este asigurat de arterele coronare ce înconjoară inima. Infarctul miocardic apare atunci când una sau mai multe dintre aceste artere este blocată, împidicând circulația sângelui şi, prin aceasta ducând la deteriorarea unei zone din muşchiul cardiac.

• Cum se blochează arterele coronare?

Cea mai comună cauză de blocare a arterelor coronare este formarea unui cheag de sânge sau tromb. De obicei, aceste cheaguri se formează acolo unde s-au dezvoltat depozite de grăsime la nivelul peretelui arterial. Termenul medical pentru aceste depozite de grăsime de la nivelul peretelui arterial este de „placă de aterom". Când placa de aterom se rupe, conținutul este eliberat la nivelul vasului de sânge şi acest lucru determină formarea cheagului de sânge. Deci, cauza cea mai frecventă a reducerii fluxului sanguin coronarian este ateroscleroza.

Ce trebuie să facem după un infarct miocardic? 9 paşi simpli pentru o inimă mai sănătoasă!

Dacă deja ați suferit un infarct miocardic, există riscul de a suferi un nou infarct. Important este să ştiți că, în ultimii ani, cardiologia a înregistrat progrese remarcabile în acest domeniu şi că se pot face foarte multe lucruri pentru a reduce acest risc. Nu uitați că vă puteți ajuta foarte mult chiar dumneavoastră.

Cercetătorii şi medicii din lumea întreagă au identificat câțiva factori - numiți factori de risc cardiovascular - care cresc şansele de a suferi un infarct miocardic. Dacă deja ați suferit un infarct miocardic, cu cât aveți mai mulți factori de risc, cu atât şansele de a suferi un nou infarct miocardic sunt mai mari. Iată care sunt cei mai importanți factori de risc cardiovascular care pot fi modificați:

☐ fumatul
☐ sedentarismul (inactivitatea fizică)
☐ obezitatea
☐ diabetul zaharat
☐ nivelele crescute de colesterol
☐ hipertensiunea arterială
☐ consumul excesiv de alcool

Dar iată şi 9 paşi simpli care vă pot ajuta să reduceţi riscul de a avea un nou infarct miocardic:

• Mâncați sănătos!

Alimentația dumneavoastră ar trebui să fie variată şi bogată în fructe, legume şi cereale. Includeți mai multe fibre alimentare în dietă. Reduceți consumul de alimente grase şi, mai ales, ar fi bine să înlocuiți o parte dintre alimentele ce conțin grăsimi saturate (de ex. untul, carnea de porc sau produsele din carne de porc), cu altele care conțin grăsimi mononesaturate sau polinesaturate cum ar fi: uleiul de măsline sau alte uleiuri vegetale. înlocuiți carnea de porc cu carnea de pasăre fără piele şi cu peştele. Evitați alimentele tip „fast food" şi alimentele prăjite. Reduceți consumul de sare.

• Faceți mai multă mişcare!

Toate ghidurile de tratament şi recomandările internaționale menționează beneficiile efortului fizic. Activitatea fizică trebuie să fie însă constantă (de exemplu, o plimbare de 15 - 30 minute zilnic) şi, atenție! Efortul fizic trebuie adaptat pentru fiecare pacient, în funcție de toleranța individuală la efort. Consultați-vă cu medicul dumneavoastră! Medicul dumneavoastră vă va sfătui asupra nivelului de efort fizic pe care îl tolerați.

• Reduceți greutatea corporală excesivă!

Consultați-vă cu medicul dumneavoastră asupra greutății ideale pe care ar trebui să o aveți.

• Renunțați la fumat!

Dacă ați suferit un infarct de miocard, continuarea fumatului vă poate dubla riscul de a suferi un nou atac de cord.

• Evitați consumul excesiv de alcool!

Consumați maxim un pahar de vin pe zi. Anumite persoane trebuie să nu consume alcool deloc, deoarece chiar şi cantitățile moderate de alcool pot să complice anumite probleme medicale sau să interacționeze cu medicamentele prescrise de medic. Consultați-vă cu medicul dumneavoastră!

• Reduceți tensiunea arterială!

Este deosebit de importantă menținerea la valori normale a tensiunii arteriale, mai ales dacă sunteți hipertensiv.

• Reduceți nivelele colesterolului sanguin!

în cazul în care sunteți diagnosticat cu dislipidemie (nivel crescut al lipidelor din sânge): urmați dieta şi> tratamentul prescrise de medicul dumneavoastră.

• Dacă sunteți diabetic!

Trebuie să aveți grijă să mențineți permanent un nivel adecvat al glicemiei (glucoza din sânge), conform recomadărilor de tratament stabilite de către medicul dumneavoastră.

• Luați în mod regulat medicamentele prescrise de medic!

Medicul dumneavoastră vă va explica de ce este absolut necesar să luați regulat toate medicamentele prescrise.

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „OPINII SOCIAL DEMOCRATE ARGEŞENE"

EDITORIAL

Dragi argeşeni,

Susţinerea candidaţilor PSD atât prin semnarea listelor de susţinători în conformitate cu legea, cât mai ales prin votul dumneavoastră, va conduce la stabilitatea localităţilor şi a întregului judeţ. Venim în faţa dumneavoastră, ca de fiecare dată, în echipă: primar, consilieri locali, consilieri judeţeni şi parlamentari, ca să raportăm realizările din ultimii ani şi să vă solicităm susţinerea pentru perioada următoare. Considerăm că întotdeauna numai în echipă putem reuşi, adică împreună cu sindicatele, cu mediul economic şi cu fiecare dintre dumneavoastră. Să ne păstrăm mintea ageră şi sufletul curat, ca nişte români adevăraţi! Să rămânem uniţi şi, atunci când hotărâm cine o să ne conducă, să avem grijă să alegem oameni care să ne semene, destoinici şi patrioţi, oameni pe care îi cunoaştem, care au trăit alături de noi şi care atunci când îşi vor termina mandatul vor rămâne în Argeş şi nu vor alerga spre alte judeţe sau spre alte ţări spre posturile lor bine plătite!

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

COMPONENŢA BIROULUI EXECUTIV-ORGANIZAŢIA PSD ARGEŞ

Valeca Şerban- preşedinte, senator
Gentea Cristian- preşedinte executiv, consilier local Piteşti
Georgescu Ion- secretar executiv, primar Mioveni
Tămagă Constantin- vicepreşedinte, senator
Mînzînă Ion- vicepreşedinte, director SPPO
Vasilică Radu- vicepreşedinte, deputat
Manu Dan- vicepreşedinte, consilier judeţean
Ionică Cornel- vicepreşedinte, viceprimar Piteşti
Preduţ Tatiana- vicepreşedinte, şefa asitentelor Sp. Jud.
Apostoliceanu Sorin- vicepreşedinte, consilier local Piteşti
Rădulescu Cătălin- vicepreşedinte, deputat
Bucura Oprescu Simona- vicepreşedinte, deputat
Velcea Nicolae- vicepreşedinte, consilier judeţean
Marin Gheorghe- vicepreşedinte, deputat
Ţîroiu Livu- vicepreşedinte, viceprimar Câmpulung
Boţârcă Gheorghiţă- vicepreşedinte, primar Topoloveni
Turturoiu Liliana- vicepreşedinte, director Şcoala Topoloveni
Diaconu Nicolae- vicepreşedinte, primar Curtea de Argeş
Panţurescu Constantin- vicepreşedinte, director Serv. Ambulanţă
Dumitru Ion- vicepreşedinte, primar Albota
Tecău Florin- membru, preşedinte CJ
Negoescu Vasile- preşedinte OPSD, pensionar
Enache Viorel- preşedinte PES, doctor

Ziarul „ANCHETA"

Vicele Ionică: „M-a certat şi mama că am tăiat copacii de pe Calea Bucureşti!"

Considerat de cei mai mulţi dintre piteşteni drept artizanul tăierilor de copaci din Piteşti şi distrugătorul spaţiilor verzi ale municipiului, viceprimarul Cornel Ionică luptă acum din răsputeri să demonstreze că nu este duşmanul naturii şi că totul este doar o exagerare. Ultima „defrişare" care a stârnit oprobriul public s-a produs pe bulevardul Eroilor, operaţiune care la câteva ore după demarare s-a şi sistat o vreme, în urma unui val de reclamaţii ale cetăţenilor revoltaţi, care au sunat la mai toate ziarele din judeţ. Într-un final, după intervenţia poliţiştilor locali, arborii au fost puşi la pământ, iar bulevardul a rămas... chel! La aproximativ două săptămâni de la incident, viceprimarul Corne Ionică, cel care de altfel a fost arătat cu degetul pentru masacrul pomilor din Piteşti, a ţinut să ne anunţe că, după marea defrişare, urmează marea împădurire. Asta după ce tot Piteştiul l-a „tras de urechi" pentru tăierea copacilor, inclusiv părinţii săi: „M-au sunat şi ai mei, că stau pe Calea Bucureşti. M-a mustrat şi mama, care m-a întrebat de ce se taie copacii. I-am răspuns şi ei ce am spus tuturor: din simplul motiv că unii dintre aceştia au fost neîngrijiţi la timp, alţii s-au uscat şi exista pericolul să cadă, alţii erau amplasaţi în locul unde se i execută lucrări. Ceea ce trebuie să înţeleagă toată lumea este că se plantează la loc, iar numărul de arbori şi arbuşti plantaţi este de 2.000 în tot Piteştiul. Nu se poate moderniza fără să mai umbli pe ici, pe colo. Toată lumea vrea să faci investiţii noi, dar să nu schimbi! Or nu ai cum!", a declarat viceprimarul Cornel Ionică.

CELESTINA DOBRICESCU

Oraşul Mioveni s-a înfrăţit cu localitatea Măgdăceşti Republica Moldova

După ce în perioada 10 -12 ianuarie a.c, o delegaţie din Republica Moldova, condusă de Ghenadie Cazacu, preşedintele Uniunii Consiliilor Raionale din Moldova, şi de Liuba Cojocaru, primarul localităţii Măgdăceşti (Raionul Criuleni), a fost prezentă în oraşul Mioveni, primarii Ion Georgescu şi Liuba Cojocaru au semnat la Măgdăceşti (5-10 martie) acordul de infrăţire între cele două localităţi. Între cele două localităţi partenere s-a derulat o serie de schimburi culturale şi de bune practici administrative, dorinţa reciprocă fiind de a desfăşura raporturile bune de colaborare prin semnarea, în cadru oficial, a documentelor ce reprezintă acordul de înfrăţire. De altfel, în perioada 1-3 februarie, o delegaţie alcătuită din funcţionari publici din primăria Măgdăceşti a fost la Mioveni. Momentul festiv de semnare a acordului a avut loc marţi, 8 martie, în sala de şedinţe a Primăriei Măgdăceşti, în prezenţa consilierilor locali, a parlamentarilor din zonă, a delegaţiei din Mioveni, a reprezentanţilor instituţiilor publice, a cetăţenilor şi a presei locale. Printre altele, acordul de înfrăţire dintre Mioveni şi Măgdăceşti prevede derularea de proiecte comune în educaţie, cultură şi sport.

Ziarul „JURNALUL DE ARGEŞ"

„Dacă rămâneam la guvernare, luam ARO înapoi de la Perez!"

PSD Argeş şi-a ţinut o şedinţă de Birou Permanent Judeţean la Câmpulung, iar la finalul lucrărilor a fost organizată şi o conferinţă de presă. Deşi subiectul „ARO" nu mai aduce voturi candidaţilor, preşedintele social-democratilor argeşeni, senatorul Şerban Valeca, a rostogolit uzina musceleană într-o cuvântare de câteva minute. Ca într-un film experimental, Valeca a anunţat că menţinerea PSD la guvernare după 2004 ar fi schimbat finalul telenovelei ARO. Uzina musceleană a fost privatizată în septembrie 2003, atunci când prim-ministru era Adrian Năstase, fiind vândută cu 150.000 de dolari către firma Cross Lander USA Inc. Potrivit senatorului argeşean, vânzarea lui ARO se impunea în baza acordului PSAL II încheiat de România cu Banca Mondială prin intermediul lui Traian Băsescu. „Dacă nu se privatiza, în mod automat trebuia dată lege de faliment", susţine Valeca. „Faptul că a venit un neferícit pe ultima sută de metri şi a dat doi lei pe uzină s-a considerat atunci de către Guvernul PSD că este un respiro vizavi de obligaţiile asumate prin acordul cu BM. Dacă rămâneam la guvernare şi după 2004, vedeam: fie răscumpăram uzina de la Perez, fie...", este dezvăluirea pe care a făcut-o senatorul la Câmpulung, lăsând să şe, înţeleagă faptul că uzina ARO putea să aibă o altă soartă decât falimentul intervenit în 2005. Potrivit spuselor lui Valeca, au existat discuţii şi cu constructori de automobile din Coreea de Sud pentru a prelua uzina musceleană, însă acestea nu au avut rezultat favorabil pentru ARO. ***(C.I.B.)***

Ziarul „ARGEŞUL"

DNA are în lucru un dosar privind proiectul staţiunii de schi Moliviş. Asta ne-a comunicat Liviu Muşat, directorul Agenţiei de Dezvoltare Regională Sud Muntenia, prezent la conferinţa de presă a Consiliului Judeţean Argeş. Proiectul a fost abandonat de constructor, iar managerul de proiect şi preşedintele asociaţiei de dezvoltare intercomunitară Moliviş din care fac parte Consiliul Judeţean şi comunele Arefu, Brăduleţ şi Cicăneşti şi-au dat demisia. Preşedintele Florin Tecău a reafirmat că se vor face toate demersurile pentru continuarea lucrărilor şi că este posibil să facă plângeri împotriva anumitor persoane care s-au ocupat de proiect.

Supradimensionat

„Cei care s-au ocupat de proiect mi-au făcut mie plângeri că ADR nu deblochează fondurile europene aferente.

DNA a intrat pe pârtia Moliviş...

Am întrebat la DNA dacă există un dosar privind Moliviş şi mi s-a spus că da, încă din 2012. Noi am făcut tot ce am putut să se continue proiectul, dar acesta a fost supradimensionat. Ar fi trebuit să se meargă pe proiecte mai mici, nu şi pe pârtii de schi, şi microhidrocentrale, turbării, observator astronomic. În plus, cei care au făcut proiectul au depus în 2007 o declaraţie pe propria răspundere că au fondurile necesare cofinanţării, dar nu aveau banii, după cum s-a dovedit mai târziu. Dacă actuala echipă de management va depune la autoritatea de management o argumentaţie din care să rezulte motivele care au dus la întârziere (n.r. - staţiunea ar fi trebuit să fie gata la 31 decembrie 2015) este posibil ca investiţia să fie continuată cu bani europeni, dacă nu, nu", a spus Muşat.

Investiţie blocată

Până una-alta, investiţia este blocată. Şantierul a fost bandonat, pârtia de schi nu este gata, drumul de acces este neterminat, nici vorbă de turbărie, iar lucrările la fundaţiile pentru instalaţia de telegondolă sunt stopate. Chiar şi aşa, Florin Tecău speră ca instalaţia - care acum este depozitată în curtea Primăriei Arefu - să fie montată până în iunie. A fost numit un nou preşedinte al ADI Moliviş, iar săptămâna viitoare se va merge la Ministerul Dezvoltării pentru a se vedea dacă vor mai putea fi accesaţi banii europeni aferenţi sau se va încerca obţinerea altor resurse. Dacă proiectul nu va mai fi finanţat cu bani de la UE, atunci ADI Moliviş trebuie să restituie 400.000 euro, cât s-a cheltuit până acum din fonduri europene pentru acesta.

MANIFESTAREA LA PITEŞTI PRIVIND ZIUA UNIRII BASARABIEI CU ROMÂNIA- 27 MARTIE 1918

Motto:
„În vatra noastră veche vom rămâne,
Oricât ne e, oricât ne-ar fi de greu,
Că peste cele patru ţări române,
Să-şi mai întoarcă faţa Dumnezeu”
Adrian Păunescu

Fundaţia Culturală „Doina şi Ion Aldea Teodorovici”, condusă de doctor Florin Şandru, prezenţă importantă şi de această dată la Piteşti

În fiecare an, la Piteşti, Fundaţia „Doina şi Ion Aldea Teodorovici”, în ajunul zilei de 27 martie, Ziua Unirii Basarabiei cu România, organizează un important simpozion dedicat acestui eveniment de suflet în viaţa Naţiunii Române. Pentru că într-adevăr, Basarabia, între Prut şi Nistru, a reprezentat, reprezintă şi va reprezenta, „o rană deschisă” în sufletul tuturor românilor prezenţi şi viitori, de la faşă până la barba albă. Fără nicio discuţie, Basarabia este pământ de milenii şi afce parte integrantă din marele imperiu geto-dac constituit înainte de apariţia lui Christos. Că acest teritoriu din estul Europei a constituit o miză importantă din partea marilor puteri din vest materializată încă de la apariţia „cavalerilor teutoni”, apoi încercarea de cucerire a francezilor prin Împăratul Napoleon. Sigur că, marele popor rus organizat impecabil încă din sec. al XVII-lea de Ţarul Petru cel Mare, a dorit şi el să pună mâna pe Basarabia, încă de pe timpul marilor comandanţi miliatri ruşi: Suvorov, Cutuzov şi alţii ca ei. Numai că, luminoasa figură a domnitorului Ştefan cel Mare a dăinuit şi va dăinui peste milenii, deasupra Basarabiei, până la Nistru. Ruşii pot lua Tranznistria şi se vor opri la Nistru. Dar de Basarabia niciodată nu va avea parte. În 1918, poporul basarabean s-a jertfit şi şi-a proclamat independenţa care a ţinut până în 1940 când „Ţarul Stalin”, dându-şi mâna cu „Kaizerul Hitler” au semnat un pact care şi astăzi este valabil, împotriva evenimentelor întâmplate prin dărâmarea cortinei de fier. Deşi imediat după 1990, primele guverne au încercat eliminarea pactului ribentrop-molotov, se pare că, marile puteri Europene în frunte cu America, ne-au abandonat şi de această dată, prin faptul că acest pact a rămas valabil. Spaţiul nu ne permite să analizăm evenimentele de acum aproape 80 de ani, rămâne totuşi ca evenimentul organizat de Consiliul Judeţean Argeş, Primăria municipiului Piteşti şi Fundaţia Culturală Doina şi Ion Aldea Teodorovici, să constituie o bază de discuţie privind titlul din program „România Mare- reânviată”. Poate că ar fi trebuit ca în cadrul acestei manifestări să se arate cu mai multă tărie necesitatea anulării pactului păgubos pentru România. Mai mult decât atât, ne pare rău să menţionăm faptul că din rândul participanţilor, nu s-a aflat şi un reprezentant al singurului partid din România, care a militat timp de 25 ani pentru idealul înfăptuirii României Mari. Poate ar fi meritat ca marele om de cultură Vadim Tudor, să fie amintit în cadrul acestui simpozion. Facem precizarea, că la Unirea din 1918 şi-au adus o contribuţie esenţială Partidul Social Democrat Român, actualul PSD, din care face parte actuala conducere a Primăriei Piteşti şi a Consiliului Judeţean Argeş, şi reprezentanţii Partidului Naţional Român, respectiv actualul partid România Mare. Sigur că, în data de 25 martie 2016, se împlinesc 20 de ani de la înfiinţarea acestei fundaţii, iar evenimentul ar fi trebuit să fie coroborat cu un mesaj important privind abolirea pactului ribentrop-molotov. Poate că ar trebui să atragem atenţia populaţiei române, că acest pact nu se va bucura de atenţia actualului preşedinte, domnul Klaus Iohannis, care ar fi avut datoria să transmită un mesaj din partea preşedinţiei, cu privire la evenimentul din 27 martie 1918. Poate că ar fi fost necesar ca Biserica Ortodoxă Română, şi de această dată, să-şi fi făcut simţită prezenţa printr-o cuvântare hotărâtă. Sigur că având în vedere obiecţiunile ziarului Reflector Argeşean, la următoarea ediţie, problemele pentru care a militat Doina şi Ion Aldea Teodorovici, vor căpăta un nou contur politic.

D.B.

Invitaţie

„27 Martie 1918 - Ziua Unirii Basarabiei cu România” ne oferă plăcutul prilej de a vă invita şi a vă avea oaspete, în data de 25 martie 2016 la Piteşti, pentru a participa la manifestările care se vor organiza sub genericul „ZILELE UNIRII”- Ediţia a XXII-a.

PROGRAMUL manifestărilor din 25 martie 2016, prilejuite de aniversarea a 98 de ani de la „Unirea Basarabiei cu România - 27 martie 1918”

Eveniment care marchează 22 ani de activitate cultural-naţională la Piteşti, dedicat „Unirii Basarabiei cu România - 27 martie 1918” şi 20 ani de la înfiinţarea Fundaţiei Culturale „Doina şi Ion Aldea Teodorovici” - Piteşti, România

• Ora 10.50 Primirea invitaţilor-Sala Mare a Primăriei Municipiului Piteşti;

• Ora 11.00 Evocări-„ROMÂNI A MARE-REÎNVIATĂ”-Sala Mare a Primăriei Municipiului Piteşti;

- Alocuţiuni: Col. dr. Cornel Carp; Prof. Florin Tecău - Preşedintele Consiliului Judeţean Argeş; Constantin Cornel Ionică - Viceprimarul Municipiului Piteşti; prof. univ. dr. Viorica Moisuc; prof. dr. Victor Crăciun - preşedintele Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni; prof. univ. dr. Radu Ştefan Vergatti; Angela Similea-director artistic Fundaţia Culturală O.i.AX; Prof. Eugenia Marin; Acad. Vasile Tărâţeanu-Cernăuţi, Membru de Onoare al Academiei Române; dr. Florin Şandru-cercetător ştiinţific INST-Academia Română;

- Lansare de carte: Problema Basarabiei în discuţiile româno-sovietice din timpul Războiului Rece, 1945-1989, autor. dr. Ion Constantin - INST-Academia Română; Cugetare şi fapta germană. Zece lecţii făcute la Iaşi în 1917, autor - Nicolae Iorga, prefaţă de prof. univ. dr. Viorica Moisuc; Unele consideraţii privind actele teroriste - genocid, deportări, crime de război asupra românilor din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Transnistria în timpul celui de-al doilea Război Mondial, articol în Revista Română de Criminalistică, autor dr. Florin Şandru; Apostol D Culea şi problema Basarabiei, autori: dr. Cristina Narcisa Vergatti, prof.univ.dr. Radu Ştefan Vergatti;

- Expoziţie de carte cu vânzare - Editura Institutului Naţional pentru Studiul Totalitarismului -Academia Română; Ora 12.30

• Ora 12.30 - „MARŞUL UNIRII” - Deplasarea invitaţilor la monumentele ridicate în memoria artiştilor Doina şi Ion Aldea Teodorovici şi poetului Grigore Vieru;

- TeDeum, depuneri de coroane de flori la monumentul artiştilor Doina şi Ion Aldea Teodorovici Şi poetului Grigore Vieru;

- Spectacol aniversar dedicat „Unirii Basarabiei cu România”, din partea Centrului Cultural Piteşti: Tiberiu Hărăguş-voce; Grupul „P 620” - muzică folk; Şcoala Populară de Arte Piteşti -muzică populară; Andrei A. Păunescu; Maria Gheorghiu; Nicolae Caragia; Grupul vocal „Armonia”.

• Ora 14.30- Închiderea festivităţilor

Colaboratori: Centrul Cultural Piteşti; Institutul Naţional pentru Studiul Totalitarismului - Academia Română; Arhiepiscopia Argeşului şi Muscelului; Biserica Catolică - Piteşti; Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni; Platforma Civică „Acţiunea 2012” - Filialele Bucureşti-Piteşti, S.C. ROTAREXIM S.A. - Râmnicu Vâlcea, Curtea de Conturi Piteşti, Asociaţia Criminaliştilor din România; Grupul vocal „Armonia”; Corul Veteranilor de Război „Mihai Viteazul”; Inspectoratul Şcolar Judeţean Argeş; Societatea Culturală Basarabeană; O.S.B. - Bucureşti.